

MUSTAFA CEYLAN

KAPADOKYA
GÜNEŞLERİ
-Tahil-

Antalya/2010

Eserin Adı:
KAPADOKYA GÜNEŞLERİ

Eserin Yazarı:
Mustafa CEYLAN

Yazarın Adresi:
Sitemler Mah. Yeqilyurt Sitesi G Blok 4/12
ANTALYA

Yazarın Telefonu:
0535 622 43 16
Yazarın e-mail:
ceylanmustafa_07@hotmail.com

Gülçe Edebiyat Akımı:
www.gulceeedebiyat.com

Yazarın web sitesi:
www.mustafaceylan.net

*

Dizgi: Gülcé Dizgi

*

Baskı:
Orkun Digital Baskı ve Fotokopi
ANTALYA

ISBN: 978-975-96050-5-6

İÇİNDEKİLER

1-Önsöz.....	4
2-Sabit Ince ve Şiir Dünyası.....	5
3-Rasim Köroğlu ve Şiir Dünyası.....	15
4-Nedim Uçar ve Şiir Dünyası.....	40
5-Mümin Uluç ve Kapadokya Sevdası.....	55

ÖNSÖZ

“Beyaz ve muhtesem atların ülkesi” olan Kapadokya’ının güneşlerini yazmanın zamanı geldi. Yeryüzünün en güzel coğrafyasının, kutlu toprakların ve Kültür-sanatın dur-durak bilmez sevdalısı olan bu güneşler, fânî dünyada benim şiir akrabalarımdır.

Kahkahamın en güzelini onlarla attım, düşünenin ve duşün en nadide sultanatını onlara tattım. Gün oldu, şırin büyülü kanatlarıyla esrarengiz duyu bahçelerinde gezinti yaptım, gün oldu alıp ele kılıç Mehmetçikle aynı cephede düşmana karşı koydum. Gurbeti, hasreti, hüznün en ince yanımı ve elbette ki vuslatı onların misralarıyla yaşadım.

Rasim Köroğlu’ nun o külüstür “araba”sına doluşup şiir akrabalımla nice cihanları ve nice dolunayları dolaştım. Sabit İnce’nin “Anadolulu derdi” derdimiz oldu da, en çok Nedim Uçar’ın dağ başlarına bağdaş kuran yıldızlarına ve sislerine tutundum. Ve bir anda karşıma müthiş bir enerji santral çıktı ki, Müümün Uluç isimli bu firtının etkisinden kurtulmadım. En ok da bu etki ile bu kitabı çırarma gayretine giriştim.

Kapadokya Güneşleri, elbette bu parlak ışık
huzmeleriyle kalıyor, vaktim olur ve o imkâni
bulur isem, öteki güneşleri de kaleme almak
istiyorum. Buyurun bu ilk güneşleri okuyalım.

Sabit İnce'nin Şiirsel Yolculuğu

“Kim ne derse varsin desin,
Benim derdim Anadolu.
Dost düşmanım bunu bilsin,
Benim derdim Anadolu.

Varım yoğun feda olsun
Canım, kanım helal olsun,
Ben de varım diyen gelsin,
Benim derdim Anadolu.

Dağları gardsam gibi,
Ceylanlar yoldaşım gibi,
Yelleri sırtımdı gibi,
Benim derdim Anadolu.

Gençliğimi ona verdim,
Belasına göğüs gerdim,
Ömrümü yoluna serdim,
Benim derdim Anadolu.

İnce yolları yolundur,
Yeşil yaprağı dalmışdır,
Onsuz yaşamak ölümdür,”
Benim derdim Anadolu.”

Diyen Sabit İnce iştadla yaptığı röportajları grubumuzda
yayınlamıştı. Geçen hafta önce, hassas bir gönül insanı,
kent ve yüreğinin arasındaki nakış dokuyan şairimiz Reşide
SARIKAYAK’ı ele almıştı. Bu hafta ‘Kayseri’ de yaşayan, her
mısra ile burcu burcu Anadolu kovan ve her şiirinde gönül

telimizden türkü türkü sestenen, “Ozan İNCE” dediğim hece vezni şiirinde usta bir şairin şirsel yolculuğunu ele alacağız...

Sabit İNCE, kolay yazan, bol ürün veren bir şair. O, sanki şiir yazmak için kalemini oynatmaz da, sazını kaptığı gibi bir Anadolu çeşmesinin başına veya bir köy odasının minderlerine bağdaş kurup oturan ve anna yüreğinin içini diliyle ve sazının teliyle haykıran bir ozan-şair...Benim gibi sabırsız, ama çileye alışmış, Anadolu sevdalısı..

Sırf bu sevdası yüzünden, “Anadolu Heeceleri” diye bir “akım-hareket akşiyon” başlatıp, Türk şiirine içinde bulunduğumuz bu kaoslu dönemde, “hece” vezni ile yeni bir yol, akım, ışık yada çıkış yolu bulabilir miyim diye çırpanan, can çekisen bir şair. Röportajlarında da belirttiğim gibi Karacaoglan ile başlayıp Abdürrahim Karakoç'a kadar uzanan bir çizginin devamı olmak için, bu zümrut halkın ucuna halka olarak eklenmek için dindinen bir Anadolu şairi.

Anadolu’yu konu olan çok şirinin yanında, ilkokul çağındaki çocukların bile ezberleyebileceği, ilköğretim kitap ve dergilerine alınabilecek kolay söylemiş bir şiirinde de bakın ne diyor?

“Anadolum, Anadolum
sensin benim güzel yurdum.
Bir karşılık toprak uğruna,
Yüzbinlerce şehit verdim.

Al Bayrağım, al bayrağım,
hep gönderde kal bayrağım.
Sen aşağı inmede tek,
şu canımı al Bayrağım.”

Evet, Türk şiri asıl mecrasında, öz ve kendine ait o muhteşem mecrasında ister hece vezniyle, ister serbest vezinle devam edip gitmeyecektir. Hece vezinde belki bir Körülü, Karacaoğlan, Seyrani vb' lerini daha oluşturmamadık, meydana çıkaramadık, ama, gününümüzde rahmetli Halil

Soyer, Cemal Safi, Ayhan İnal gibi bir çok ustayı da eklemesini bildik. Antoloji com sayesinde tanıdığım Harun Yiğit, İlyas Özmen, Hakan İlhan Kurt, Ali Altınlu, Oflu Hoca ve daha bir çok hecede başarılı şairler yanında daha önceden tanıdığım Rasim Körögölu, Mehmet Ali Kalkan, Hüseyin Yurdabak, Abdullah Satıcı gibi nice isimler de bu zümürüt zincirin halkaları olarak bugünden sonsuza uzayıp gitmektedir. Elbette sadece hece veznine tutkun olanlar değil mesela Asım Yapıçı gibi hece yanında serbest veznine de şiirin sonsuz ufkularında kanattar açan şair dostlarımız da var. Ekrem Şama, Ertuğrul Şakar, Mansur İlhan Yakar gibi daha nicelarını de sayabilirim. Rabb'ime bin şükürler ediyorum ki, serbest ve hece' de gerçekten "Has şiirin-kalıcı şiirin" tutkunları ile birtaktem.

Has şire, kalıcı şire tutkun olan ismini saydığını veya sayamadığım bu dostlarının her birinin ortak özelliği sevgide, barışta, dostlukta ve ülke-millet-bayrak çizgisinde olmalıdır. Bugün bir "HAYAL ŞAIRLERİ" gibi bir oluşum da, kendi çizgilerini çizme çize has şiirinden yana itertmektedir. Daha pek çok grup ve oluşum, işte o şiirin büyülü kanatlarının rüzgarına sevdalarını devam ettiriyorlar. Ama, bennim dostların hangi şekil ve tarzda yazarsa yazsınlar hem Anadolu ve hem insanı esas almaktadırlar. Onlarda "ne oldum delisi" olma gibi bir özellik yok. Onlar, candan, samimi ve alçakgönüllüler. Onlar, güzelden yanalar ve asla pesin hükümlü degiller.. Rabb'ime binbirce şükür.. İhanyorum ki 2005 daha güzel, daha şiir dolu geçecek.

Buraya nerden geldik? Buraya, Sabit Ince' nin Anadolu sevdasından geldik.İhsan sevgisinden geldik.

Bakin Ince dost, insanda alemi, alemde insanı bir ve beraber gören yapıya sahip. Tıpkı cümle dostların gibi... "Adem" de gördüm" başlıklı şiirinde bizim bu görüşümüzü nasıl işaret etmiş?

Diyor ki:

“Şu yalan Dünya'ya geldim geteli,
Ne bir murat aldım ne sefa sürdüm.
İnsan olup kendim bildim bileli,
Muhabbet'e daldım çok çile gördüm.

Aşkı muhabbet'e daldım daalı,
Ne bir binit aldım, ne de mal gördüm.
Gönülü sevdaya saldım salalı,
Aşkından bayıldım ne közler gördüm.

Ehl-i beyti sevüp oldum olalı,
Mahlukati sevdim, canda can gördüm.
İNCE' su ateşe yandım yanalı,
Alemi bir bildim, Ademde gördüm.”

SABİT İNCE' NİN ŞİİRSEL YOLCULUĞU-2

Saf, an, duru, katıksız bir Anadolu tutkunu olan ve ozanca söylemleryle gönüllü tahtımıza oturmaya çalışsan Sabit İnce ustادın, bu kere aşk, aşıklar konusuna bir göz atalım hele. O'nun antoloji.com'daki şiirleri arasında dolasırken gözümüzde bu konuda ilk takılan şirin şöye:

“Gelin aşk olan erler,
Kardeş olalım gelin de.
İnlesin yol ile yerler,
Yoldaş olalım gelin de.

Sevgi badesin içelim,
İçip de serden geçelim.
Dost bayrağını açalım,
Sırdas olalım gelin de.

Erler, pırlar bizden doğsun,
İlim kararlılığı boğsun.
Sevgi rahmetleri yaşsun,
Haldaş olalım gelin de.

Birlik kanadın açalım,
Nurlu ışıklar saçalım,
Kötülerden hep kaçalım,
İydaş olalım getin de.

İnce nereye göçelim,

Hak gömleğini bıçelim.

Zulümsüz bayrak açaçım,

Koldaş olalım getin de.”

İşte bu... Gördüğü gibi Yunus' la Karacaoğlan arasında kendine bir yol çizmeye çalışıyor Ozan İnce... iyilik, doğruluk, can ve ilim esaslarından hareket ederek, “Gelin dostlar bir olalım / İki kolay kılalım / Sevelim sevitelim/ Dünya kimseye kalmaz” diyen koca Yunus' umuza yaklaştıkça yaklaşmaya çalışıyor. Mevlâna “mum hep başından yanar. Aşık da öyle... Sevda baştan aşına gerisi sadece boşluk... ” der. Fuzuli, toprağa karışan teninden sevgiliye- o büyük aşkına sunulan kase yapımmasını ister. Bizim Anadolu ozanları da aymen böyledir. Aşk ateşyi yakıcı ve kavurucudur. Duman eder giren yüreği... Pervanenin mumu koşması neyse, aşığın sevgiye- sevgiliye koşusu da ondanır. Ölümüne, yanmaya ve yok olmaya giden bir koşu. Akıl tüccarının iflas topu attığı bir sevgi altşverisidir aşk.. Aşk' da onu canının merkezinde körkükleyen ateşçi... Hem yanar, hem yakan ateşçi... Zamanı yeneni yegâne olğu aşktır. Aşk ateşini hiçbir ölçüm cihazı, hiçbir termometre ölçemez.. Üstad İnce' de “Aşk Öyle Bir iksir ki” başlıklı şiirinde aşk tarif etmiş. Diyor ki:

“Aşk öyle bir iksir ki,
Ötlenen sağ eder,
Aşk öyle bir iksir ki,
Düz yollan dağ eder.

Aşk öyle bir iksir ki,
Baktığını bağ eder,
Aşk öyle bir iksir ki,
Yüreğini yağ eder.

Aşk öyle bir iksir ki,
Yürüdüükçe yol alır,
Aşk öyle bir iksir ki,
Çok verimli bol alır.

Aşk öyle bir iksir ki,
Yağmur yağar sel alır,
Aşk öyle bir iksir ki,
İnce sever el alır.”

Görüyorsunuz değil mi, benim gibi serbest vezin şiir yazanların nice imgelerle, benzetme sanatlarıyla ve sňirli söylemlerle anlatırmaya çalıştığımız aşkı, Anadolu ozam olarak ne kadar kolay tarif edivermiş... İşte İnce' nin çok ürütün veren, anında kelimelerle resim yapabilen, hiç beklemeksizin bir anda haykırıveren dilinin yeteneğini.

İnce' nin atevi-bektası gelenegine bağlı olup olmadığıni bilmiyorum. Ancak, şırlarında ki vurgulamaları, konuları ele alı̄ş biçimini bana sanki o gelenegin içinden birisiymiş kanaatimi verdi. Fakat, ister olsun, ister olmasın... Benim için hiç önemli değil. Önemli olan o' nun doğrudan, iyiden, güzelden yana olmasıdır. Söylemlerinin yalnız ve yapmacıksız olmasıdır. Sanat yapmak için uğraşmayan bir kalem o...
Anlaşılmazlıkta kaçan, anadilimizi iyi kullanan bir şair...

Kendi yazdıklarından kendisinin de bir şey anlamadığının ve o sebeple de geleceğin ve günümüz şírların bir numarası olarak kendimi gören bazı şairler, İnce gibi yazardan “şair” bile demiyorlar. Onlar eskinin otantik devamıdır diyorlar. Ben de; varsan desinler... Sen sade, yalnız ve yapmacıksız olmaya, hep güzel dilimizi ustalıkla kullanmaya devam et üstad diyorum.

Beşeri aşktan, ilâhi aşka kadar; yaradılmış cümle zerrati seven bir yürek, elbette aşk ile gümbürder. Ve kâinata hoşça bakar. İnsanı “Yaradan aşk” na, birtlige ve kolaylığı çağırır. Zira, ona göre bu dünya geçicidir. Elbette bütün oluşumlar, bütün görünen-görünmeyen varlıkların içinde aşk vardır. Dönüş, yanış, duruş, tütiş hep aşktandır...

Nitekim o bir şiirinde:

“Sevgi yüreğinde sazi elinde,
Mecnun gibi gezer aşkin çölende,
Kerem olur tozar aşkin külünde,
Aşkin lambasında pıldır aşıklar.”

Demektedir. Ölüyü diri eden veya diriyi öldürten aşk
olmasaydı Mecnun, Kerem, Ferhat, Astı, Şirin ve Leyla olur
mu? Olmazdı.. O' na göre “aşk lambasına enerji veren-pıl
olan” aşiktır. Ona göre, bugün kimilerimizin ozan
kimilerimizin de aşık dediği, Halk şininin sazlı-sözü ustaları,
gerçek aşıklardır.

Ince' ye göre aşk süflü ve beseri arzuları kapsayan bir dıluğunu
yağmuruya değildir. O, kendine göre genç yüreğinin dehlizlerini
şirinin özü ile doldurmuş ve aşmış birisidir. Hattâ benim
yıllar önce kaleme aldığı “Ah bir aşık olsam” şirine de net
ortamında cevabı yapıştırmıştır.

Ailesine, özellikle de çocuklarına ve arkadaşlarına kopmaz bir
sevgiyle bağlı olan şairimizin en büyük aşkı Anadolu ve
Anadolu insandır. Şiirlerinin bir bölümünü bu sebeple hep
dostları üstüne yazılmıştır. Dostları, yakınları o' nun en büyük
ihilam kaynaklarından birisidir.

SABİT İNCE' NİN ŞİİRSEL YOLCULUĞU-SON BÖLÜM

Üstad Sabit Ince, bilgisayarı saz olarak kullanan bir ozan.
Elbette ve biliyorum ki o' nun saz çalma ve beste yapma gibi
önemli yeteneği de bulunmaktadır. Bu yeteneği ile
bestelediği bir çok “TÜRKÜ normunda” eseri vardır. Bestecliği
de şiir yazmadaki “kolaylığı ve başansı” gibidir. Ruhunda
bulunan müzikîyi söyle yoğunup çıkarır. Günlerden bir
gün, net başında iken bir de baktım ki, bana “hoparlöri aç
deyiş, sazyla sözünü dinletmez mi?” Zaten biraz elektronik

özürtülüyüz biz, şaşkına döndüm... İnce ustad, şakacı, hoş görüldü ve esri yükseli mızacım şiirinin dokusuna da işlemekte ustadır. Bu mızacın işlerken hem güldürür ve hem de derinlere indirdiği muhatabım düşündürüdür de...

Orta okul yıllarından 1993' lü yıllarda kadar şahsen benimle ilgili bir araştırma yapacaklarımla, ağabeyim, hocam İsa KAYACAN'ın anıtlarla yüklü dev kitaplarma baş vurmalarını önermektediyim. Kayacan usta ile sanat-kültür-edebiyat yolculüğümüz hep ağabey kardeş ilişkisi içinde geçmiştir ve son nefese kadar da devam edecektir. İşte aynen öyle, Sabit İnce ile dostluğunuz her ne kadar 1995-97' (tere dayanyorsa da, işte o tarihten sonra ki şiir serüvenimi inceleyecekler de misralardan bir sonuc çıkarabileceklerse Sabit İnce, Harun Yiğit, İlyas Özmen gibi Güllük grubumuzun değerli üyelerinin eserlerine bakmalıdırlar...

Bunu şanun için söyleyorum. İnce ustadla dostluğumuzdan, ozanca söyleyiş ve alışverişimizden rahatsız olan kimi kendimi “şiper şair” sayan kişiler, pamuk ipliğindenince dostulkla sanal dostlukları dostluk sanan kişiler de aramızdaki bağlı bilsinler diye... Haa, bu demek değil ki, bizler, kişisel dostlığınıza bazen bir kenara bırakırız, o da sanat ve iyi seçimde. Biçagi öncে kendimize varuruz. Güzel olanı, kalıcı olanı düşmanımız da olsa seferiz... Has şirir sevdamızdan asta ödürün de vermeyiz işte...

Asıl söylemek istediğim Sabit İnce' nin “dostlarına olan bağlılığı”dır. Gecenin hangi saatinde arasam hemen ona ulaşabilirim. O da bana...

İnce ustad' in dostlukları, kendi şiirinin topağrafyasının önemli bir bölümünü teşkil etmektedir.

Örnekler verecek olur isek;

“Herkesi anladım, kendim bilmedim / Boş dava peşinde bir yol almadım” dediği Ozan sezini, Simay etkinliğine Çobanoğlu yerine gelen Rahmetli Lüleburgaz Köprüsü romanı yazan

Tayyar Tahiroğlu, taşlamasından korktuğu Rasim Körögölu, ekranda seyrettiği ozan Hasreti, "Kazanında dert kaynatır" dediği Kerkükü'l Altbay Hişam, "halkın ozanydı, halktan bırydı" dediği Koca Mahzuni, "beynimini sevgi doldurdu" dediği İlkokul köy öğretmeni Mehmet Atlan Yağmur, ünlü şairlerimizden Yavuz Bü'lent Bakiler, "ufacık boylu, azgun huylu dediği Küçük Hacimus'a, "Dost merhaba" dediği aşık Hürdemi, Melikgazi Lisesi'nden öğretmen Ahmet Dertkesen, Nevşehir Derneği'nden Asım Hoca, "Pir badeyi sunmayıncı aşık olmak zordur" dediği Aşık Cefai ve Aşık Zavallı, "Azerbaycan evin oldu" dediği Gazarfer Bey, "cennet yurtta baykuş ötməz gardaşım dediği Ömer Albayrak, "Gadan olam" dediği Türkmenoğlu'na ayağındaki soğukkuyu lastikten de bahseder ve mahalli terim ve deyimleri de kullanmaktan çekinmez. Der ki "ehmal etme Türkmen kızı" ... Ünlü saz ustası Refik Basaran, ilhamından iiham aldım dediği dostumuz İlyas Özmen'e ve daha bir çok dostuna şiirler yazmış, deyişler söylemiştir. Bir yıldan beridir de benimle kapışıp gitmektedir işte...

2000 yılında Antalya' da "Sazın Telinden-Gönüül Dilinden" isimli bir şiir etkinliği düzenlemiştir. İnce, yanına rahmetli ozanımız Sefil Selimi' yi de alarak Antalya' ya gelmiştir. Selimi suta salonda bulunanları büyülemiştı sanki. Muhtesem şiirlerini summuştu ve ertesi gün gene bir araya geldiğimizde bir çok ozanı yan yana getirmiş, şahanse bir muhabbet gerçekleştirmiştir. İnce, o muhabbet olayını da şirleştirmiştir. Çünkü İnce' nin şirsel yolculuğunda şair-ozan dostları vaz geçilmek konusudur. Onlara çatar, cimbizler, şakalar yapar, gönül alır, atasözleriyle süslediği misralarıyle haykırır... Hem de çan çığlığıyle...

Özetle, İnce dostlukları ön plana alan ve dostlarya misralarda hemhal olan bir "ozan-şair"dir. Ona en çok teşir eden de Aşık Veysel' den sonra Aşık Sefil Selimi' dir diyebilirim. Şimdierde Sefil Selimi' den boşalan yeri doldurmak yolunda hızla ilerlemektedir. Selimi için antoloji com' da, onun anısına bir grup ta oluşturmuştur.

Anadolu' muz, çobanından en yüksek mertebesine kadar şair dolu - ozan dolu kutlu bir coğrafyadır. İnce' de o kutlu coğrafyanın derdiyle dertlenen, cenazesinde ağlayan, düşündürden oynayan, hoş sohbet, yüreği insan sevgisiyle dolu birisidir. Milli ve ulustar arası meselelerde de oldukça duyarlıdır. Çok okuyan ve araştıran, gelişmeleri takip eden yapısı nedeniyle de güncel sorunlardan da etkilenmemektedir. Kalemini ve sazını onlar üzerine de ürün vermeye yönledirmiştir.

Üstad İnce' nin Kızı Nazende' de de mühendis olmasına rağmen babasının yolunda bir şairdir. Astında, üstad için daha çok söylenenek ve ele alınacak "şirsel yolculüğün kilometre taşları" var amma, bunu gelecek zamanlara bırakıyor, bu analizimizi o' nun babasına yazdığı bir şiryle sona erdirmek istiyorum. Sağlıklıcla, ve şirle kalın dostlar... İnce' nin şiri şöyledir:

"Babam'a-

yetmiş altı yılın gamı, çilesi,
Yüklenmiş üstüne çekemez babam.
Uzun bir hayatın derdi, belası,
Debetlenir durur çikamaz babam.

Bilseydi ki evlat, iyal boşumış,
Çalıştığı bir lokmalık aşımı,
Çekilmeyen yükleri hep o taşımış,
Yarına güvenle bakamaz babam.

Yedi evlat yetiştirmiş, büyütmüşt,
Hayat değerlendirmeni onu öğretmüşt,
Yoksulluktan almanya'ya seğirtmiş,
Şimdi bir sigara yakamaz babam.

Dağ dememiş taş dememiş, dolanmış,
Siyah saçlar beyaz una boyanmış,
Bir bakmış ki koca dünya yalanmış,

Gene de bir duvar yıkamaz babam.

Diyor "bu dünyamın düzeni böyle"
Sen de oyalan da gönlünü egle,
İnce torunlara bir selam söyle,
Bu dünyayla başa çıkamaz babam"

Rasim Köroğlu' nun Şiirsel Yolculuğu

Türk Edebiyatımızın önemli sahalarından birisi de "hiciv", "taşlama", "yergî" vb isimler verdiğimiz, bana göre "igneleme" alanıdır. Bu alan, edebiyat tarihimizde sayısız ve güzel örneklerle karşımızda dururken, maalesef bugün, günümüz şiir dünyasında özellikle genç neslin bu alandan haberdar olmadığı üzüterek görmekteyim.

Oysa bu sahada kalem oynatan şairlerimiz, yüreklerini ve akıllarını tellerinin, mzraplarının arasından seslendiren ozanlarımız, yaşadıkları döneme iz bırakmakla kalmamışlar,기에 época que vivieron, dejando huellas en la cultura que heredaron, asırları aşa aşa günümüze kadar getirmiştir.

Şiirin efsanevi gücü, taşlama-hiciv-mızah metodu ile doruk noktalara çıkmış ve sadecə kendini değil, kutlu kanatları mübarek sırtıyla şairini de zamanın korkunç kıskacından kurtarak yüzüyllar ötesine taşımıştır.

Gerçekten üzülüyorum, genç neslin hiciv-mızah yolunda eser vermemesine...

Rasim Körögölü gibi günümüzün “hece” şiirinin- taşlama-mızıh şiirinin ustası olan bir şairin sadece antoloji. Com sitesindeki şiirlerini incelerken gördüm ki, çok az kişi okumuş ve şiir altlarına yorum yazmış.. üzüntüm ondan... Sözler misiniz bana, kaç kişi şu güzelim ‘araba’ şirini yazabilir?

Rasim Körögölü, taşlamalarında aşık surat ve küfürbaz değildir. Güleryüzlü ve hoşsohbet bir tutum izler. Mizah sanatını taşlamaya bütünlüktür, kendince ve günün motiflerini de ekleyerek akan bir su misali şirini sunar.

Ben, Körögölü üstadı bundan yıllar önce Ankara’da Feyzi Halıcı üstadın “Fasılbar” da düzenlediği şiir etkinliklerinde tannım. O yıllarda Eskişehir’den kalkıp Ankara’ya geldi. Bekir Salim’le alışverişmaların hatırlıyorum. Rahmetli Halil Soyuer sağdı. Cemal Safi, Ayhan İnal, Yahya Akengin, Abdullah Satoğlu, manevi babam Ahmet Tufan Şentürk ve daha bir çok usta ve benim gibi genç şairlerin katıldığı “Fasılbar” şiir etkinliklerinin tadını unutmuş değilim.

Rasim Körögölü, Türk Halk Şiirinin “ayak-uyak” laryla eski obje ve imgelere kaçırmadan, kendi yasantısından, toplumun geleceği-egleneceği-dişinecegi-igneleyip yereceği konuları teker teker ele alıp hoşsonbet bir dille sergiliyordu...

O günlerden bu günlere dostluğunumuz ilerledi. Çoğu illerimizde yapılan şiir etkinliklerimizde beraber olduk. O’ nun geniş kültüründen ve samimi-sıcak-ıgneleyip yereceği konuları çok istifade ettim.

Sonra “Körün Taşı” isimli eserini yayınladı. O eser Körögölü adının edebiyat dünyamızda iz bırakın şairler arasında yer alacağının ilk habercisiydi. Şimdi, yıllar suren dostluğunumuza antoloji. Com’ un bu sanaat imkânları arasında GÜLLÜK grubumuzda sürdürmenin hazzımı ve mutluluğunu yaşıyorum.

Yorumumuza üstadın kitabına da adını veren Körün Taşı başlıklı tek bir dörtlükten oluşan eserini sunarak başlayalım,

olmaz mı? Dörtlük söyle:

“Körün Taşı

Sanmayın ki felek hoş tuttu beni,
Ne doldurdu ne de boş tuttu beni,
Düşmanın attığı degmeden geçti,
Hep kendi attığım taş tuttu beni.”

İste bu dörtlük, Köroğlu ustamın bütün şiir anlayışının temeli...
Öz bu... Özün özü bu...

Düşmann attığı taş değil, kendi attığı taşın gene kendisine
gelmesiyle yaralanan bir yürek. Felekle başı derttedir.
“Zaman ve zamane” onun mücadele verdiği en mühim
rakibidir. “Felek beni hoş tuttu sanmayın” derken de bunu
söyledemektedir ustası.

Köroğlu, hem aruz hem de hece de ustadır. Onunla yaptığım
röportajdan da görüleceği gibi, Türk Halk Şiiri'ne sevdali,
ozantık geleneginin geleceğinden de kaygıdır. İster ki bu şiir
ve bu gelenek sonsuza dek yaşasın. Çabası onadır ustamın,
kederi ondan...

Rasim Köroğlu, hece' nin her türlü kalibıyla yazar, amma en
çok 65=’1’ lik ölçüde çok başarılı olduğunu görmekteyiz.

Kafiyelerini asla “ek”ten değil, “kök” ten yapar. Misraların
birbiriley uyumuna çok dikkat eder. Misraların birbirini bir
dörtlükte adeta son dizeye ayak-uyak’ a el ele taşır gibidir.
Bu durumu usta olmayan her hece şairi beceremez.

Şiirinin başlangıcı, ortası ve sonu konudan ve özden kopmaz.
Konunun etrafında her dolanışında bir mizah ve bir iğne
görürsünüz. Görüsünüz de çoğu şiirinde her kta sonunda
gülmekten karınız yanır... Kendini tutamazsınız. Çünkü çok
“etkili ve vurucu” sözlerini her kitannın son iki misrasına
saklamıştır. İlk iki misrade siz o vurucu ve etkileyici söyleme
hazırlar ve son iki misrade kovada ne varsa döküverir baştan

aşağıya...

Rasim Körögölu, "araba" şiirine dikkatş edilirse "Biz de bir araba almadan önce / Özenir herkese bakar giderdik." Sözleriyle başlıyor. Evet, araba almadan önce herkese özenen şair, kit kanaat aile bütçesinden artırdıklarıyla bir araba almıştır ama, başına da gelmediğ kalmamıştır. Burada şiirin girişine dikkatinizi çekmek istiyorum. Araba almaya herkes özenebilir, herkes heves edebilir; ancak alınan arabamın nasıl olduğuna dikkat etmek gereklidir. Zira, bütçe imkanlarıyla alınan bir araba, ustadan başına gelenler gibi sizin de başınıza gelebilir. Şiirin giriş kısmının teşkil eden ilk dörtlübünde şair okuyucuya konuya hazırlamaktadır. Sonra bu dörtlügün üçüncü ve dördüncü misrasında, bundan sonra gelecek dörtlüklede ele alacağı konunun söylem biçiminin haberini vermektedir. Diyor ki;

"Kim derdi ki hemen alverince,
Garip başımıza yakar giderdik."

Garip başımıza diyor, başımı demiyor. Neden? Çünkü, bu hevesle alınan, herkesin var bizim niye olmasın diyerek alınan araba, sadece kendi başını değil, cümle aile bireylerinin başını da yakacaktır. O sebeple "başımız" demektedir. Nitelik 2. dörtlükte bunu açıkça da söylüyor.:

"Çocuklar itirir, hanım çekerdi,
Konu komşu çıkar, seyre bakardı,"

Sonra, usta başlıyor, aile bireylerinin tümüne dert olan arabayı anlatmaya:

"Benzini bitince yağı yakardı,
Duman havaya diker giderdik."

Bunu, şiirin bütünselliği ve konuya hakimiyet açısından dikkatiniz çekmek için ifade etmeye çalışıyorum. Mizah, çoğu kere "hazır cevap"lık demektir. Anında verilen cevabın etkisini yaşatmaktadır ustalık. Anında cevap vermek de

konudan kopmamakla mümkün olur. Şair bu şiirinde kullandığı “çeker giderdik/yakar giderdik...vb” ana çizgisinde “giderdik” deyişi ile kişiselliğten meseleyi çıkarır, “giderdim” demeden, tüm ailesini de aynı çile içine katmaktadır ki, işte her kitadaki son iki dizede “vuruç-eticin iz bırakan” söylemi toplumla da paylaşmak arzusundandır...

Taşlama ve mizah kişisel olabilir, ama önemli olan bu kişiselliği topluma paylaşabilecek usul ve metodun yakalanmasıdır. Tiyatro sanatında “komedi” lerin başırsı da bu noktada görülebilir.

Bu şiirde taktik şu, ilk iki dizede araba, son iki dizede bu arabanın çilesini çeken aile...

Sözümiz fazla uzatmadan geliniz bu güzelim şiirin bundan sonra ki kitalarını birlikte okuyalım.

“Arada sırada bassara marşı,
Sesinden ayaga kalkardı çayı,
Kurulup içine ellere karşı,
Kasılı kasılı çeker giderdik.

Anza yapınca verirdik tehir,
Uçmadık ne dere kaldı ne nehir,
Zindana dönerdi koskoca şehir,
Yurunca direği yikar giderdik.

Yollarla düşerdik sabah ezam,
Pikońgię varndik yatsı zamanı,
Lastıklerin yoktu dini, imanı,
Günde üç beş kere söker giderdik.

Rampayın inerken benzerdi kusa,
Dolardık içine eğlene, coşa,
Hanımı çekmezdi vursak yokuşa,
Gahi evi gahi bekar giderdik.

Vurdükça, çarpıkça boyardık onu,

Üzerinde vardi her rengin tonu,
Dönmezdi arada direksiyonu,
Yoldan şarapnole çkar giderdik.

Delik desik idi altmın sacı,
Yerlere deşerdî ayağın ucu,
Kaç kere düşmstu içinden bacı,
Yolcuyu yollara döker giderdik.

Eskiydi koltuğun çulu çaputu,
Rüzzarda uçardı hep ön kaputu,
Samarsın mübarek müzikli kütü,
Sesinden kulağın tkar giderdik.

Evden sanayıye zar zor varrı,
Nerde usta görse, orda dururdu,
Çırak kızar, kalfa çekic yururdu,
Sağlam kalan yenİ büker giderdik.

Sermayeyi sardık ala kedîye,
Almazdı kimseler, etsek hedîye,
Rasim der ki nazar değişen diye,
Her yanna boncuk takar giderdik.”

Bu şiirde ve Rasim Hoca'nnın bundan sonra inceleyeceğimiz şiirlerinde ve hattâ tüm şiirlerinde gördüğüm bir özelliği daha işaret etmek isterim.

Misra sonlarındaki kafiyelerinin % 85' i hep sesli harfle bitmektedir. Alfabetimiz 29 harftir ve sadece 8 sesli harfimiz vardır. Koroğlu, bu sesli harflerle yüklü şiir dokusunu etkili olabilmek için ve özellikle sahne-de-dinleyenlere seslendirek summak-zhınlerde hoşça bir iz bırakmak için kullanmıştır, ama bana göre, bu tutkudan ıstanın sıyrılması da gerekmektedir. Alfabetimizin sessiz harflerinden bir kaçını, n-t-k-r-m-n harflerini kullanmıştır kafiyelerinin sonunda... çoklukla harfler vurgunun yanı sıra durum-yer-hat bildirmede kurtuluş yoktur bu harflerden ama, benim bu tesbitimi

kendisinin de bir gözden geçirmesini arzularım.. Bu fiziksel bakış açımı ustادın kayda değer bulacağımı umarım.

Rasim Köröḡlu' nun şindi de "nazlı yârını" arayışım anlattığı bir şirine göz atalım olur mu?

Şir söyle:

"Tükettim ayları, bitirdim günü,
Yillarda aradım nazlı yar seni,
Kaybettim kendimi, şaşırdım yönü,
Yollarda aradım nazlı yar seni.

Gözümün yaşını döktüm mendile,
Almadı dereler aktı nafile,
Dolaştım sahra'yı, döküldüm Nil'e
Çöllerde aradım nazlı yar seni.

Dışına vurunca aşkin atası,
Tutuştu dünyyanın öteki başı,
İstittim toprağı, erittim taşı,
Küllerde aradım nazlı yar seni.

Gülerin bübüle bıymuş mirası,
Her yanımı sardı diken yarası,
Alaca karantık, seher sırası,
Gülerde aradım nazlı yar seni.

Kandırdın Rasimi' ciçe nazınan,
Anlatılmaz derdüm üç beş sözünen,
Paylaşım hepsini sarı sazınan,
Tellerde aradım nazlı yar seni."

Rasim Köröḡlu' nun yılını arayışının şirini okuduk. Bu şirin teknik analizinde Köröḡlu' nun yeni bir misra cambazlığını görmekteyiz. Şair, devim ve düşüncelerini her bir kita içinde ilk misra ile şirin şah beyiti-uyak arasında gayet mahire bir şekilde dokumuştur. Şiirinde her hangi bir aksama ve sekme bulunmayışı, örgüsünün sağlam oluşu da bundandır.

Zira,

1. Kitada: Tükettim ayları-yıllarda aradım nazlı yâr seni
(Neyi sorumuza: ayları tüketip, günü bitirmekte) :
Kaybettim - Yollarda aradım nazlı yâr seni (Neyi sorumuza:
Kendimi demektedir. Kendini kaybeden ne yapar? Yönü şaşınır
değil mi? Yönü- şaşırın tek bir yola düşmez aramak için,
cümle yollara bakar bulmak için sevgilisini)

2. Kitada: Gözümün - çöllerde (bu iki kelime arasında ne,
neden, nasıl, ne kadar, niçin, ne zaman gibi soruları sorarak;
cevapları sıralamış; yani bu iki sözcük arasında şiirin sağlam
duvarını örmüştür.

Aynen öyle de;

3. Kitada: Dışma-Küllerde
4. Kitada: Güllerin-Güllerde
5. Kitada: Kandırın-Tellerde sözcükleri arasında dans eden,
kozasını ören bir ipek böceği gibidir.

Özellikle genç şairlerimize demem o ki, bu dokuya iyi
bakmalarındır. Misraların birbiriley uyumu ve bir kitanın girişî
ile bitişî arasında ki örgütün sağlamlığına dikkat etmeleri
hususudur.

Üstad Rasim Köroğlu' nun çok sevdigi eşî rahmetli olunca,
üstadin neşesi kaçmış, eskiden gülén güldüren şen şakrak
Köroğlu yerine hüzün dolu bir Köroğlu gelmiştir.

İstesiniz önce Köroğlu' nun rahmetli eşine yazdığı şirini bir
okuyalım:

“Çekilir mi sensiz hayatı zor.
Derdimi ortadan bölenim benim.
Yüreği tertemiz, gözleri duru,
Baktıkça yüzüme gilenim benim.

Güneşe benzetip kursam hayali,
Anlatamam yine sendeki hali,

Kış gününde ilk rüzgâr misali,
Estikçe içime dolanım benim.

Herkes neler kurdu, neler düşledi,
Fefeğin kırıcı bize işledi,
Derdin yedi sene önce başladı,
Kırkında sarap solanım benim.

Tabut seni değil beni götürdü,
Bu günü, yarın, dünü götürdü,
Bedenim içinden can götürdü,
Şimdi neye yarar kalamım benim.

Yanna çağrırdı yüce Emreden,
Bizlerden ayrılan sadece beden,
Kopamam diyordun oğum Emreden,
Üç yavruma ana olanım benim.

Sanmaki dünyada hoşça katılmı,
Yavrular olmasa hemen gelirim,
Huri elin olsun, seni alırm,
Mahşerde arayıp bulanım benim.

Melekler halini bir bir söylesin,
İmanı bütüne ates neylesin,
Yaradan yerini cennet eylesin,
Kabrine nur ile gelenim benim.

Rasim'de yanmadık yürek mi kaldı,
Dünyayı tutacak direk mi kaldı,
Bilmem başka söyle gerek mi kaldı,
İçimden geçeni bitenim benim.”

Görüyorsunuz değil mi yürek sizin, acıyi, elemi...

Mizah adının güdüsü ne kadar büyükse, acısı da ondan daha
büyük oluyor. Astında, onların iğneleyen dillerinin - güldürmen
dudaklarının arkasında hüngür hüngür ağlayan, gerçeğin katı
aynasında istirap yumağına dönmüş yürekleri vardır. Siz

sahnede, ekranда, şiirlerinin içinde güldüklerine-güldürüklerine bakmayı. Onları dışardan alayçı yada vurdumuyamız sanırsınız, ama onlar çok duygusal ve çok narın bir yapıya sahiptirler...

Köroğlu'nnn eşini kaybetmesi üzerine yazdığı bu şiirde, bozulan-yıktılan bir aile-öksüz kalan çocukların yalnız kalan bir babanın arşı tutan elemeni ve hıçkırıklarını hissetmekteyiz...

“Tabut seni değil beni götürdü,
Bu günü, yarım, dünü götürdü,
Bedenim içinden canı götürdü,
Şimdi neye yarar kalanım benim.”

Evet, ölen ölmüş, Hakk'ın çağrısına uymuş, imanı ve inancı bütün olduğu için de Cennete gitmiştir. Ama ya kalan? Çocuklarıyla geride kalan eş de ölmüştür aslında. “Tabut seni değil beni götürdü” demiyor mu şairimiz de?

Yuvayı disi kuş yapar demişler. Gerçekten de eşlerden annenin vefatı ile babanın çocukların geride kalması zor bir olaydır. Anne olsa, en azından çocuklara “analık” yapar... Hele hele bir de evlâtlar arasında kız çocuk varsa babanın işi biraz daha zor olmaktadır. Bu bizim aile yapımızdan kaynaklanmaktadır.

Köroğlu' da acı yüklü bu şiirinde çocukların konuşuna hususiyetle değinmektedir.

Üstad, yıllarca eşinin vefatı sebebiyle çocukların hem analık ve hem de babalık yapmak durumunda kalmıştır. O neseli-civil-cevval Körögölü gitmiş, yerine düşünnen, hüzün dolu bir Körögölü gelmiştir.

Daha önceki yıllarda “velet”, “futbol” gibi eğlendiren-güldürüren şiirleri kaleme almıştı. Bunlardan birisinde diyorudi ki:

"Hic gelecek halim yoktu vallahi,
Sizleri burada gördüm de geldim.
İzinsiz çıktıam, salmaz billahi,
Hanma tekmiili verdim de geldim.

Belaya sokamam garip başımı,
Biliyorum, takip eder peşimi,
Sağlama alayım diye işimi,
Kayın valideme sordum da geldim.

Gezip de gelecek çarşı, pazaña,
Uykuya yatacak öğle üzeri,
Kaçmasın diyerek Yalan Rüzgarı,
Saati başına kurdum da geldim.

Razi değil gönülüm boş oturmaya,
İlk yıldan başladım turşu kurmaya,
Altı elterim yaprak sarmayıå,
Yemeği ateşe sürdüm de geldim.

Sür dedim boyay, takın altını,
Dolaş götümenci, ara eltini,
İslatırsa diye velet altını,
Sıkıcı kundağa sardım da geldim.

İyisi, kötüüsü olmaz iş iştir,
İş çıkışın elinden, işi yetişir,
Hazırlık gerekligi, önumüz kışır,
Çorabı, kazağı ördüm de geldim.

Tutturdum içimden yanık türküyü,
Sildim tüm raftan, örtüm örtüyü,
Yıkadım gömleği, yaptım ütüyü,
Halyı, kitimi serdim de geldim.

Günü värmiş gelen ayn içinde,
Hazırlık başlağı bilmem kaçında,
İşterim bitince huzur içinde,
Sazımı sırtıma vurdum da geldim.

Gel Rasim, derdini açma sen yad'a,
Başa gelmedik iş olmaz dünyada,
Kazak erkek oldum gece rüyada,
Düşümü hayra yordum da geldim."

Derken, eşinin vefatından sonra, dümeni elem okyanusuna, deli tay keder yokuşuna sürer olmuştu. Şimdi okuduğunuz şiirde gördüğünüz gibi "kilibik" denilen bir "es" motifini rahatlıkla sergilemeye iddi.

Hani diyordu ya "Körün Taşı" dörtlüğünde "kendi attığım taş yaralıyor beni" diye. Hah işte o...

Eleştirmen mizahçı-hicivci önce kilici kendine çalmakta, taş yağımuru altında kendi başımı tutmaktadır. Taşlama-hiciv-mizah edebiyatınızda bu çok görülen bir olaydır. Kendine söylemenin anlamı da, "kızım sana söyleyorum, gelim sen anla" manasındadır.

Gülen önce kendi gültmeti, ağlayan acıyi önce kendi canında hissetmeti ki, sahnede rolini başarıyla oynasın. Şair de başarıyla şirini yazsun... Kendinde konusunu yaşayamamış şairin şirinin içi boş, şiri de yavan olur elbette...

Evet dostlar, demişti ki, şair şirinin konusunu yaşamışsa, içi boş, misralan yavan olmaz... Bazılarınız benim bu görüşüme katılmayabilirsiniz. Ona da saygı duyarım. Ama, eli yaman bir insanın acısını en iyi o elin sahibi hisseder, değil mi? Şir de bir his, bir duyguya işi değil midir? Kelimelerle duyguyu nakaşnakış işlemek değil midir? Öyleyse, yaşaymanızı işlemesi bir başka olur her halde...

Zaten, benim gibi düşünenler, hep şairin ve şirin samimi olmasını-candan-ichten olmasının; nayılon suratl olmamasını isterler. Bilmeyorum, samimiyetsızlık ve yapaylıktan hoşlanmadım gitti işte. Şirin özünde, mayasında, hamurunun yoğunluğuunda da aynı samimiyeti arayışımız da

ondan...

Alayçı-eğlenceye almak gibi tutkusunu ve davranışını olduğunu gördüğümüz hiciv-taşlama şairlerimizin tamamı, inanç-iman-dünya görüşü ve bakış açılalarında çok samimiydiler. Şiirlerindeki kırbaç dit, tokmak yumruk da o samimiliğten doğar. Akşı takdire, buncaya yıl, nicesi zindanlara atılmış, derisi yüzülmüş, boynu kesilmiş şairler zincirinin bir halkası olamazlardı.

Evet, Kanuni Sultan Süleyman döneminin en meşhur şairi Figani'ydı. Edebiyat toplantılarının bir numarası idi. Ama ne oldu Figani' ye desiniz? Birazcık bekleyin bakalım...

Asıl adı Sınan olan ve şiirlerine "Şeyhi" mahlasını kullanan ve "Harname" içinde devrinin bütün büyüklerini af edersiniz "eşeklikle" suçlayan ŞEYHİ, nin kaçarak kellesini kurtarmasını görmemişti Figani. Hatırlamıyorum, unutmuştu belki de...

Asıl adı "Türkmen İmadettin" olan filozof-şair Nesimi' nin Halep' te Kölemen idaresi tarafından derisinin yüzülmüş olduğunu biliyordu.

Ama, hıcivci-taşlamacı, davasında-savunduklarında samimidir ve korkusuzdur ya, Figani' de Sadrazam'ın sarayınn öntüne diktüğü heykellelere takılmıştı bir kere... Sadrazam İbrahim Paşa Budapeşte' den gelirken yanında getirdiği heykelleri İstanbul'da yaptırdığı sarayın önüne dikmişti. O dönemin en parlak edebiyatçısı Figani, bir edebi toplantıda sadece iki misra (yani bir beyit) söylemişti.

"Dü İbrahim amed be deyri cihan
Yeki putşiken, yeki püt-nışan"

İşte bu.

Bu heykellerle halkın putperest mi yapmak istiyorsun
- anlamında iki misra...

Figani' yi bir güzel dövdükten sonra, bir müfreze askerin eşliğinde, davulcu ve dellallarla, eşege ters bindirip, gözlerimi bağlayıp, sokak sokak İstanbul' da ibret olsun diye gezdirdikten sonra, deniz kıyısında kafasını vücutundan uçurmuşlardır...

O Osmanlı döneminin ilk öldürülen şatridir Figani... Figani' den sonra tam 100 yıl geçmiş, bu süreçte hiçbir şair ortaya kaçık ta iğnesini batıramamıştır.

O sebeple, müstebit idarelerin olduğu dönemlerde hiciv taşlamacıların çoğu sadece mahlasları ortada gezimler ve kendilerini hiç göstermezler.

Figani' den sonra taa 4. Murat döneminin gelinmiş, o dönemde de hem şair, hem kadi olan ve cehaletin ilmin önüne geçmesine tâhammûl edemeyen "Mantiki" hiciv. taslamcılığının zararını gördü. Önce Şam' da Vali tarafından zehirleneceğini anlayınca Şam'a kaçmış, oradaki Öküz lakaplı Mehmet Paşa' ya sığınmıştır. Demiştir ki:

"Şam' da bilmediğim kıymetimi
iltica ettim Halebüşşehba'ya
Harlerin çifteliz' acıdan
iltica ettim Öküz Paşa'ya..."

Mantiki böyle demiş arıma, yağımdan kaçıp doluya tutulmuştur. 4. Murat padışahtır, şîrlarinde onu eleştirmektedir. Uzanır Padışah eli ve MANTIKI' yi asiverirler oracıkta...

Sadece Figani ve Mantiki' mi? Geliniz bir de meşhur Nef'i ye bakalım dostlar...

4. Murat Nef'i yi susturmak için neler yaptı ki...Ama bu Nef'i susmadı, susturulamadı. Aslen Erzurum-Hasankaleli olan Nef'i aşşaşa-yukarıya, cümle makamlara, cahil ve despot idarelerle yıldırımlar yağırdırmaktan geri kalmamıştır. Padişahın emrini alan Bayram Paşa, Boyneğri Mehmet

Çavuş'ın cellatlığıyla, bir kömürlüğe haps edilen NEF'i Yİ
YUMRUKLAYA YUMRUKLAYA ÖNCE MAHVELİŞİLER, SONRA DA
BOĞMUŞ, ÖLDÜRMÜŞLERDIR.

Asıl konumuz Körüğü ve mızah-hiciv-taşlama olduğu için bu
birkaç tarihi örneği verdim sizlere dostlar...

Edebiyat ve siyasi tarihimiz hep dili kirbaç şairlerimizin kan
iżteriyle doludur. Sürgüler, zultümler, kıymalar ve işkenceler
hep onlara yapılmıştır... O nedenle de bu tür şire ve sanata
gönü'l vermek için mangal gibi bir yürek ister.. Samimi olmayı
ister... Kavi-pek-sağam olmayı ister... Korkusuz olmayı,
Azraılı' te arkadaş olmayı ister...

Sözümüzün burasına Rasim Körüğü' ndan taş gibi, kirbaç gibi
bir şiir sunarak gül atalım mı, ne dersiniz?

Bakın adamın birisine Körüğü ustad ne demiş? :

"Ağlatığın İçin yetimi, dulu,
Senin de yüzün hic güemesin dirzü,
Görmesin ceplerin, parayı pulu,
Delinsin dipleri dolmasın dirzü.

Malını, mülküünü kumarda satın,
Briçte kazansın pokerde batsın,
Kafelerde gezsin, otelde yatsın,
Avradın evine gelmesin dirzü.

Her gün sabah banyo yapıp süt ünen,
Dolaşın çarşıyı elde it'inen,
Koca arası hep internet'inen,
Kızını kimseler almasın dirzü.

Sokmasın işini felek ayara,
Söz geçmesin oğlun denen hyara,
Virus girişin evde bilgisayara,
İçinde program kalmasın dirzü.

Telefonda sapık biri arاسın,
Kapatır kapatmaz geri arasıν,
Hiç ara vermesin serii arasıν,
Gözlerin uykuya dalmasın dürzü.

Etrafinı sarsın bütün arszılar,
Kredi kartını çalın hırsızılar,
Senin gibisine yürek mi szılar,
Dostların derdini bölmesin dürzü.

Sen dururken niye garibi tutsun,
Dilerim Hindistan Gribi tutsun,
Tedavi edecek tabibi tutsun
Derdinin dermanı olmasın dürzü.

Hastalık imamı yatağa tıksın,
Müezzin senelik izne çıksın,
Musalla taşırı üzügər yüksün,
Kimse namazın kılmasın dürzü...

Rasim sana derin bir mezar açsın,
Onun da altından fay hattı geçsın,
Her sene sallansın, her sene göçsün,
Arayan kabrini bulmasın dürzü..."

Evet dostlar...
Rasim Köroğlu' nun "Dürzü" başlıklı şirini gördünüz iste.
Düşünün ki, bu mealte bir şiir padışahlık döneminde yetkili
bir mercideki kişiye yazılsa ne olur? İpte sallanır Köroğlu değil
mi?

Taşlama-Hicvîn derdi, yetkili makamlar ve halkın "gülünc"
bulduğu kimseler olmustur hep. Türk mızah tarihinin zirvesi
olan Nasrettin Hoca' mzzi yeryüzünün hiçbir ulusu
geçmemiştir. O yüzden de onun fıkra ve mesajlarını ya
kendi dillerine çevirmişler yada kendilerince bir Nasrettin
Hoca uydurmışlardır.

Bizim milletimiz böyledir... Deli Dumrul' dan Nasrettin Hoca'

miza kadar, espri yüklü, minnacık eylem ve olaydan dağlar kadar büyük sonuçlar çıkarmasını bittir. Türk dilinin ve zekâsının muhtesemliğinin yegâne örnekleri hicivde- taşlamadadır.

Hiciv-taşlama insan ve toplumların ortak noktalarını çok iyi tespit eder. Nerde bir sakatlık var, zafiyet var, sıvritlik var korkusuzca yüklenir... Gerekirse blöf yapar, ima eder, ama hep gergiği açıktır...

Ünlü hiciv ustادımız Eşref diyor ki:

"Eylemem hiciv-i edâmî eylemekten içtinab
Doğruyu söyle, gezer bir şairim
Hoşça bir mazmun bulunca Eşref!
Kendimi hicevlemezsem kâfirim! ..."

Evet böyle işte. O mangal yürekli taşılama şairinin esas meselesi yakaladığı konudur. Asla toplumu ve bireyleri öfke-kin ve nefrete sevk etmez. Hür düşünenin, mert olmanın ve tok söylemin mihenk taşıdır hiciv-taşlama...

Bana göre Fransız İhtilali o dönemin siyasetçilerinin ve sendikacılarının attığı nutuklar ve yazdıkların kaleme aldığı makaleler kadar, şairlerin de etkisiyle olmuştur.

Taşlama şîrini bizim ulusumuz da en çok "siyasette" kullanmaktadır hoşlanıyor; zira hep mazimiz onun örnekleriyle dolu... Namık Kemal, Ziya Paşa, Abdullah Cevdet ve daha nice... Hep çileyi şîrleri yüzünden çekmişlerdir.

Bu tür şîrler, halkın, sessiz milyonların yüreğine su serpmektedir. Söylediğini söyleyebildiği anlardır... Ancak, şunu unutmamak gerekdir ki, "igneleyici şîr" uyancılığını yaparken, bayagliğa ve terbiyesizliğe düşmez. Mıstehcentiğe sapmaz...

Köroğlu hoca, Anadolu' da çoğu evde görülen "gelin kaynana kavgası"nın bir şîrinde o kadar güzel-o kadar candan işlemi

ki, okudukça gülmekten kendimi alamıyorum. Şiir söyle:

“Eyde çıktı iki meydan savaşı,
Biri bitti, biri bitti bitecek.
Gelinle kaynana tuttu güresi,
Biri yattı, biri yattı yatacak.

Ben de duyamadım sözün başını,
Gicirdatti anam siktı dişini,
Yerden kalkmayan o eğri kaşını,
Biri çattı, biri çattı çatacak.

Havayı sarınca savaş kokusu,
Başladı hanımın kuru sıkısı.
Denizli horozu gibi ikisi,
Biri öttü, biri öttü ötecek

Aracının dayak yemek kaderi,
Ara yere saldıık yine pederi,
Garibi ortada ileri, geri,
Biri itti, biri itti itecek.

Çekilmiyor bunların gayri kahiri,
Terk eylesem derim köyü, şehiri,
Gizlice yemeğe fare zehiri,
Biri kattı, biri kattı katacak.

Ben giderim odun ile kömürle,
İkisi de bakmaz aşa, hamura,
İtise kakaşa vanp çamura,
Biri battı, biri battı batacak.

Kim demiş hanımın gözleri şası, —
Üç yerden yanlıdı anamın başı,
Gördünüz attığın son iki taşı,
Biri tuttu, biri tuttu tutacak.

Adım Rasim, ben de attım havamı,
Zor aldım elinden bakır tavamı,

Karakolda biter maçın devamı,
Biri gitti, biri gitti gidecek.”

Rasim Köroğlu, eşi vefat edince “dul” kalmıştır. Anadolu’da “dul erkek” ve “dul kadın” için çok sayıda fıkalar vardır, dilden dile dolasır. Evli iken “kilibiklik” meselesini kaleme alan ustad, bu kere “duluğu” diline dolamıştır.

Bir şiirinde bakınız kendi halimi nasıl tasvir ediyor?

“Neler neler geçti bu garip baştan,
Dul kalınca yüzüm gülmeye gitti,
Kesişim ekmekten, kesişim aştan,
Karnım tıka basa dolmadı gitti.

Kap kacak aradım durdum mutfakta,
Menemen pişirdim çinko tabakta,
Yumurta yapıştı, biber ayakta,
Domates suyunu salmadı gitti.

Köpür aldım şöyle koca tas gibi,
İnce ince kıydım onu süs gibi,
Patates yağının sanki küs gibi,
İkisi yanyana gelmedi gitti.

Vurunca tokmağı kirdim havanı,
Fırladı sarımsak, deldi tavarı,
Cüçüklettim iki çuval soğanı,
Evde sebze meyeve kalmadı gitti.

Sever idim canlı balık işini,
Tava elde bekler iken leşimi,
Oynattı kuyruğu, diktı başını,
İnat etti hırızır ölmeli gitti.

Aşure pişirmek akılma esti,
İki kaşık yiyen bir hafta kustu,
Verdiğim komşular selamı kesti,
Kimseler kapımı çalmadı gitti.

Yiynice hormonu değiştirdi huyu,
Bir çilek doyurdu koskoca köyü,
Dolapta uzadı hyarın boyu,
Bu işleri aktım almadi gitti.

Ateşte durdukça imambayıldı,
Pattican toplandı, kıyma yayıldı,
Rasim'ın dünyada namın duyuldu,
Üzerime aşçı gelmedi gitti.”

Evet, işte has şiir bu...

Üstad, çoğu şiirlerinde kendi halini anlatırken ülkenin bazı meselelerini de dile getiriyor. Bu şiirinde mesela “hormonlu meyye, sebze” meselsesi dikkatimizi çekti.

Dul kalmak hep vefat sebebiyle olmuyor. Dul kalan Köroğlu, bakmış ki çoğu dullah boşanıyor ve ülkede en çok boşanma davaların adlı mercileri uğraştırıyor. Almış o güzelim kalemini ve “boşadı” şirini yazvermiş. Demiş ki:

“Çürüük Ahmet otuz iki avradı,
Kandırıp üstüste aldi boşadı,
Daha ilk celsede işi kavrادı,
Hepsine bir sebep buldu boşadı.

Kırk kapıya dünür gitti nenesi,
Otuzunda avrat gördü sinesi,
Düşük çıktı Dönem Kızın şenesi,
Dirdirdan usandı, yıldı boşadı.

Neriman kör idi, Ayşe sağırdı,
Necmiye'nin eli biraz ağrıdı,
Kezban geldiği gün ikiz doğurdu,
Bak şu işe dedi, güldü boşadı.

Televizyon, radyo kendine kaldı,
Yatağı, yorgani Fadime aldı,

Sıra yerde duran halya geldi,
Onu da ikiye böldü boşadı.

Saymakla biter mi kafirin suçu,
İman nikahlıydı avradın üçü,
Satılıp giderken Ayten'in göçü,
Ardından teneke çaldı boşadı.

Hacdan getirdi güzel Serap'ı
Veresiye aldı gidip şarabı,
Canından bezdirmek için arabi,
İçip içip eve geldi boşadı.

Türlü derdi çekter iken Nezahat,
Üzerine kuma geldi Sebahat,
Üzümedî ödü diye Nebahat,
İki rekak namaz kıldı boşadı.

Bir şarkıcı kadın alımı bordan,
Bütün köylü baktı cazzan, gitardan,
Şikayet gelince Koca Muhtar'dan,
Babasına haber saldı boşadı.

Avrupa'da geçti sekiz, on ayı,
Bir Alman kocadan aldı Helga'yı,
Ondan da kaçırıldı Süleyman Dayı,
Elleri böğründe kaldı boşadı.

Böyle evlat olmaz ben gibi erden,
Diyerek fırladı olduğu yerden,
Kopyalamış dedi konşu Ömer'den,
Hacer'in suçunu bildi boşadı.

Nikah memurunun canına yetti,
İlcede evlenme czzzdan bitti,
Beşini nikahsız idare etti,
Hepsini gönlünden sildi boşadı.

Dokuz avrat daha aldı sırayı,

Rasim der ki, O da buldu belayı,
Boşayamaz denen Cadi Nuray'ı,
İnat için kendi öldü boşadı.”

Güzel bir şiir, öyle değil mi dostlar?

Rasim Köroğlu, Türk Halk şairi kökenli olduğundan, halkın kullandığı ata sözleri ve deyişleri de şiirinin dokusunda ustalıkla kullanmaktadır. Sadece bunulla kalmaz ustad, hecenin yanında “aruz” veznini de kullanmakta ustadir. Geniş bir edebi kültürű olan ustad, Türk Halk Edebiyatının günümüzde parlayan yıldızlarından birisidir. Bilgi, kültür ve deneyimlerini şiir imbiğinden söyle süzer ve coşkun-akıcı bir dille sunar bizlere...

Aruz şiirinden “Beyit şeklinde Vezni Aher” ini örnek olarak alalım:

“Ey nazlı dilber / ay yüzü dilber / gel gizli dilber / kimden kaçarsın
Kimden kaçarsın / yüksek içarsın / durmaz geçersin / ey nazlı dilber
Korsun atesşin / kalbinde eşsin / sen bir güneşsin / gökten bakarsın
Gökten bakarsın / baksan yakarsın / akşam çakarsın / ay yüzü dilber
Derdim var arsız / gezdim umarsız / ömrüm uzarkız / sevsen yürekten
Sevsen yürekten / korkmam felektin / sessiz yoktan / gel gizli dilber
Gerçek seven yar / gönlünde effkar / bir tek Rasim var / kimden kaçarsın
Kimde kaçarsın / gel gizli dilber / ay yüzü dilber / ey nazlı dilber “

Kalibi: müstefilatün müstefilatün müstefilatün müstefilatün
İşte Türkçe’ mızın aruz vezninde de ne kadar güzel ürünler
verdiğine dair bir örnek bu. Rahmetli ağabeyim Mehmet ÇINARLI’ yı hatırlattı bana. O da Türkçe’ mızle çok güzel aruz şiirleri yazmıştır....

Manevi babam Ahmet Tufan SENTÜRK’ le bir gün evinde
oturup baba oğul sohbet ederken, dedim:

-“Baba, bunca yıl sevgi, barış, dostluğu esas alan şiirler

yazdın. Peki hiç taşlama şiri yazmadın mı? ”

Gütiünsedi ve yüzüme baktı. “Açtırma kutuyu, söyletme deliyi” benzeri bir söz söyledi. O gün fazla üstüne gitmedim. Babamla şakalaşmayı çok severim ben. Her sabah kalktığımızda mutfağa girekten mutlaka supriz bir şaka yapardım. Aksama dek o şakanın etkisiyle yüzümde güllüküler çiçek açardı. Şimdi çok özledim onu... Çok...

Taşlama şiri yazmadın mı sorumu unutmadı olacak ki, balkondaki güvercin ve kumrulara yemlerini ve suyunu verirken bana seslendirdiğini duyдум. Çalışma odasına geçmişti.

“Bak fırtına” dedi, “Aç bakalım şu kitap dolabının kapalı gözünü”

Merak ettim açtım. Dolabin gözleri bir çok defter ve dosya ile doluydu. “Evet baba” dedim. Bana; “Fırtına orada yeşil renkli bir klasör olacak, onu çıkar bakalım” dedi. Çıkardım ve kendisine uzattım.

“Gel otur yanna” dedi ve “sen dün bana hiciv - taşlama yazmadın mı” diye sorunun değil mi” dedi ve klasörü açtı, “Oku, bak bakalım şunlara” dedi...

Hayretler içinde kalmışdım. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Hem hece, hem aruz ve hem de serbest vezinle yazılmış bir kitap hacminde taşlama-hicviyeler vardı... Çöilde su bulmuş insana döndüm. Başladım yüksek sesle okumaya...

Evet bunlar babamın “gizli şirleri”, hiçbir yerde yayınlanmamış hicviyeleriydi...

Kimlere yoktu taş yağımuru.. Bakınlar, valiler, milletvekilleri... Zam, hastalık, yoksulluk daha neler neler...

Yakaladım babamın gizli hazinelerinden birini dedim ve hepsini bilgisayara kaydedip diskete aldım. Adına da Ahmet Tufan İsminden dolayı “SÖZ TUFANI” dedim. Şimdi, manevi

babamın hiçbir yerde yayınlanmamış o hicviyelerinden oluşan “şöz tufanı” eserinden bir suret bende, bir suret de babamın kitaplığında mevcut...

Bunu niye anlattum?

Yüreği gümbürdeyen her şairin böyle “gizli şirleri” vardır, biliyorum. Ustam Rahmetli Tahir Kutsi MAKAL’da tutmuş “Benim Gizli Yazilarım” diye bir kitap çıkarmıştı... Tüm şairlerin kuyda köşede bulunan, yazdığı, ancak meydana çıkarmadığı bir hiciv şiir vardır, lakin, bu konuda ısrarçı olmak ve bir “tarz-işüp” oluşturmak ve devamını getirmek kolay değildir...

Rasim Köroğlu hoca, yılların bu yolda fedâ etmiş, ozanlık gelenegi için harcamlı birisidir. Genç şairlerimizin ordan öğreneceği çok şey vardır. Hoca’ının kendisini kenara çekmesini aşla istemiyorum. Ve buradan davet ediyorum alenen. Bu GÜLLÜK grubunda en azından haftada bir gün bize tecrübelerini-bilgilerini aktarsın o yeter...

Rasim Köroğlu ve şirsel yolculuğu hakkında daha çok yazılacak, söylenenek konular var. Daha fazla vaktinizin almak istemiyorum. Gelimiz, o’ nun antoloji com’ daki şiirlerini okuyamam hile bir dostlar. Sizlere Çağım da budur...

Sözlerimi üstadın gene güzel bir şiryle noktalıyor, kendisine şirsel yolculuğunda bol ilhamlar, sağlıklar, mutluluklar diliyorum.

“Bütün yollar çıkmaz sokak,
Rehber sustu, yol bozuldu.
Hanmlardan yedik dayak,
Erkek sustu, rol bozuldu.

Yumurtada gizli bir can,
Can veren o Yaradan,
Civciv çıktı makinadan,

Tavuk sustu, fol bozuldu.

Meyve verdi kara çalı,
Üzüm döktü kavak dalı,
Aşı, hormon bulunaklı,
Ağac sustu, dat bozuldu.

Yatar olmuş yataklarda,
Altın tasma sokaklarda,
İthal mama tabaklarda,
Köpek sustu, yal bozuldu.

Yazmaz olduk iki satır,
Sormak için göntül hatırlı,
Alo deriz üç beş kontur,
Mektep sustu, put bozuldu.

Yapılmış ince ayar,
Fala baktı bilgisayar,
Nerden çıktı su medyumlar,
Falçı sustu, fal bozuldu.

Türü derdi çeker olduk,
Çeke çeka döker olduk,
Sacı bile eker olduk,
Berber sustu, kel bozuldu.

Nerden aldıksu gitarı,
Dansa kalktı kocakan,
Unuttuk halayı, ban,
Perde sustu, tel bozuldu.

Sporlardan topa geçtik,
Müziklerden popa geçtik,
Sezaryenden tüpe geçtik,
Ana sustu, döl bozuldu.

Bozdu Rasim Pazarını,
Mermi örttü üzerini,

Kepçe kazdı mezarını,
Kazma sustu, bel bozuldu”

Cümplenizে kalbi selam ve saygılar sunuyorum...

NEDİM UÇAR ve ŞİİRSEL YOLCULUĞU

Özgeçmiş

1945 Yılında Nevşehir ili Hacıbektaş ilçesi Köşektaş Köyü'nde doğdu. Ankara Polis Koleji ve Polis Akademisi'ni bitirdi. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ne devam etti. Anadolu Üniversitesi Mimarlık Mühendislik Fakültesi'nden mineraller, kıymetli ve yarı kıymetli taşlar ve tarihi eserler konusunda uzmanlık belgeleri aldı. Görevi gereği çeşitli illerde çalıştı. 1991 yılından itibaren 1. Sınıf Emniyet Müdürlüğü olarak Emniyet Genel Müdürlüğü'nde görevine devam etmiş, 2005 yılında Polis Başmüfettişi olarak görev yaparken emekliye ayrılmıştır.

Nedim Uçar ilk şiirlerini çocukluk yıllarda yazdı. İlahi aşk, doğa ve insan sevgisini, gökyüzünün güzelliklerini ve güncel olayları konu aldı. Hecce ölçüsünün pek çok çeşidini kullandı. Şair, şiirin evrensel bir dil ve bütün insanlığın, hatta kائناتın ortak yapımı olduğunu savunmaktadır.

Şair Nedim Uçar'ın şiirleri, yurt içinde ve yurt dışında basılan bir çok gazete, dergi, antoloji, ansiklopedi ve kültür kitaplarında, ayrıca televizyon ve radyo programlarında yer aldı.(Yedi iklim dört mevsim beş kitabı dolastım,pınar'dan okyanusa damla damla ulaşım.) diyen Şair, düzenlenen uluslararası, ulusal, kurumsal ve bölgesel nitelikli şiir, destan, hikâye, slogan, mars, gülfe ve TSM dalındaki yarışmalarda 150'nin üzerinde derece ve ödüller kazanmıştır.

1993 yılında Dünya Sanat ve Kültür Akademisi'nin daveti üzerine Meksika, Amerika ve Kanada'da 14. Dünya Şairler Sölenine katıldı. 1994 yılında Şair Nedim Uçar'a Kaliforniya Üniversitesi WCP Akademisi'since Çin Cumhuriyeti Taipei Şehrinde Dünya Edebiyat Doktora diploması ve unvanı verilmiştir.

Şair yazar Dr. Nedim Uçar, 2009 yılı Aralık ayı ile 2010 Ocak ayı içerisinde, Kapadokya Kültür Derneği ve Nevşehiriler Platformunun desteğiinde Almanya'nın Duisburg kentinde düzenlenen 8.Avrupa Kitap fuarına katılmış ve Almaya'nın değişik kentlerinde kongre, söylem, televizyon, radyo ve kültür programlarında 23 ayrı yerde okuyucularıyla buluşmuştur.

T.C. Milli Eğitim Bakanlığının 1999 yılında komisyona hazırlattığı İlköğretim 8.Sınıf Türkçe kitabına *Türkiye'm* isimli şiirî ders konusu olarak girmiştir.

Nedim Uçar'ın şirlerinden 200 tanesi Türk Sanat Müziği dalında,1 tanesi Türk Halk Müziği dalında, 2 tanesi Hafif

Müzik dalında, 12 tanesi Çocuk Şarkıları dahında bestekârlarca bestelenmiş, ayrıca 5 şiir de resmi mars olarak kabul edilmiştir. Ulusal ve uluslararası arasında düzenlenen şairler kongresi, seminer, simpozyum, bildiri ve şiir söylemlerine, radyo ve televizyon programlarına eserleriyle katılan şairin, 168 şiiri yabancı dile çevrilmiştir.

Şairin hayatı, kişiliği ve eserleri ile ilgili değişik Üniversitelere yirmi iki ayrı alanda Akademik tez hazırlanmıştır.

T.C. Milli Eğitim Bakanlığı'nda okullara tavyişeli kitabı olan ve T.C. Kültür Bakanlığı'na bağlı kütüphanelerde kitapları bulunan 'Dr. Nedim Uçar'ın elinde kendisine ait 2000'in üzerinde şiir ve belgesel niteliğli kitap olabilecek dokümanlar mevcuttur. Şair evli üç çocuğu ve iki torunu vardır.

Basılı eserleri

Şiir Kitapları

Öksüz (1974), Yağmurla Gelişorum (1991), Yıldızlar Düşer Avuçlarma (1992), Gül Kuruşu Akşamlar (1992), Göz Kırpan Yıldızlar (1992), Gün İşliğinde Zaman (Türkçe, İngilizce 1993), Dünya Bir Dostluğ Bahçesi (Türkçe, İngilizce 1993), Titreyen Sular (Türkçe, İngilizce 1993), Yesso Vadilerde Akşam (2000), Gönülümün İrmakları (2009), Silaya Özlem (2010)

Roman Kitabı

Onlar Niçin Üşümediler (1992)

Hikaye Kitabı

Dizelerle Nasreddin Hoca Hikâyeleri (1992)

Tiyatro Eserleri

Gecenin Kartalları (1992), Huzur Polis Karakolu (1993),
Huzur Çıkmazı (1994), Bir Gün 24 Saattir (1995)

Üye Olduğu Sanat, Kültür ve Edebiyat Kuruluşları

- İLESAM: Türkiye İlim ve Edebiyat Eserleri Meslek Birliği, Asıl üye, Bölge Başkan.
- MESAM: Türkiye Musiki Eserleri Sahipleri Meslek Birliği, Asıl üye
- WCP: World Academy Of Art And Culture (Dünya Sanat ve Kültür Akademisi), Asıl Üye
- Türkiye Yazarlar Birliği : Asıl Üyeye
- International Poetry Review: (Dünya Şairler Konseyi), Konseyi Yönetim Kurulu Üyesi
- Eskişehir Şairler Birliği: Asıl üye

YEŞİL VADİLERDE AKŞAM

Vadillerin yeşil kuyularında
Vişneçürüğüné çalan akşamalar.
Sahillerin mavi siğ sularında
Pembe hülyalarla dalam akşamalar

Bulutlar süzülür ufukun sisinde
Ağaçlar dillenir rüzzgâr sesinde
Yıldızlar gezerken ay terkisinde
Dağlara tutunup kalan akşamlar.

Yüreğim yanarken gökcé çimende
Bakisın benziyor çelik kemende
İçinden geçeni susma hemen de
Dertlerime derman olan akşamlar.

Umutum yaylada sarı bir üzün
Saçların sarmaşık, laledir yüzün
Baharı beklerken tez gelen güzün
Gözüme yaş gibi dolan akşamlar.

Hayâlin sarmıca kaygılarını
Yokluğun bitirir duygularımı
Tanyeri bölerken uyku larımı
Seni sevmediğim yalan akşamlar.

Yarınlar dün olur yaşandığında
Gözlerimden yaşlar boşandığında
Nedim, beyaz rengi kuşandığında
Bir gül yapırağında solan akşamlar.

Nedim UCAR

Kapadokya Güneşleri arasında bir parlak güneş daha, işte
Nedim UCAR. Geleneksel Türk Hece şiirinin ustası
kalemi, yürek insanı, müsra kuyumcusu, sevdaların,
sevgilerin ve an-duru-lirik söylemin şairi. Karacoğlan

türkülerinin susmaz ve tükenmez kaynağıdır. Şarkılarımızın, Türk Sanat Müziğinin de tükenmez, susmaz kaynaklarından birisi Nedim Uçar'dır. 300'den fazla şiri Türk Sanat Müziği formatında bestelenmiş, 168 şiri de çeşitli yabancı dillerle çevrilmiş önemli bir şairimiz.

İlâhi aşk, doğa ve insan sevgisiyle gökyüzünün sınırsız güzelliklerinin şairi Nedim Uçar. Yoğunlaşmış duyu ikliminde islamnamak isterseniz ve baştan sona konusu içinde çalkanıp yüreğinize yepyen enerjiler ve dinamizm, sevgi, saygı, inceden bir hüzün ve ışık yüklemek isterseniz Nedim Uçar'ın şiirleri arasında dolaşmalısınız.

Gökyüzü şairi olan Nedim Uçar, bakışlarını çevirdiği göklerde seyahat etmeye bayılır. Bir ressam edasıyla kelimeлерden göklerin resmini yapar. .

“Gökyüzünde kanat açan bulutlar
Yavaş gidiñ peşinizden geleyim
Vatannıñ üzerinden gecerkен
Yağmur olup toprağına çileyim.

Hüzinlendim yalnızlığım artıyor
Gözyaşlarım hislerimi örtüyor
Yanık sesim karanlığı yırtıyor
Dertlerime nerden çare bulayım?” diyerek başladığı “Seyyah Bulutlar” şirinde olduğu gibi, göklerin dipsiz ve sonsuzluguna kanat yükselmeye başlar ve kendi derdine derman arar. Şair, göklerin diliyle kendine dil

seçerken, vatanını, çevresini ve kendi iç dünyasını da o dil vasıtasyyla destan eyler.

“Dolunaylı gecelerin koynunda
Sevda yükü ağrısın boynumda
Ayrılmış mürekkebi aynında
Tanrıml böyüm yazmazı nasıl söyleyim?”

Yıllar var ki nazlı yârim hastadır
Gözü yolda kulakları sestedir
Bu sitemim halden bilmez dostadır
Düşmanım çok dostlarımı bileyim.”

Dolunaylı gecelerin tam ortasında, hasta yatağında sevdigini düşleyen şair, kaderé kûser ve sitem eder.
Sitemi dostlarınındur. Aci, elem, hasret.... Bu üçlü şairin beslendiği, şîirini bîslediği önelmi kaynaklardır. “Ölüm ile ayrılmış tartsımlar, ellî gram fazla gelmiş ayrılmk” dîrler. İşte bu deyişin özi, Nedim Uçar’ın şiirlerindedir.

Devamlı diyor ki:

“Ağlamaktan göz pinarm kurudu
Kalbim hasta cigerlerim çürüdü
Yollarımı kara dumandan bürüdü
Giicium yetmez gurbet elde kalayım

Gurbet elde mevsim kişi dönüyor
Gün geçtikçe umutlarım sönüyor
Dokumayan cigerlerim kanıyor
Yol ver dağlar ben silama geleyim”

Evet, “yol ver dağlar ben silama geleyim veya gideyim”... İşte Nedim Uçar’ın 6+5 ölçüsü ve

geleneksel "koşma" tarzıyla dokuduğu şirsel yolculuğumun özetini bu...

Yeryüzü ve gökyüzünü tam ortasına ıuftuk çizgisine bağdaş kurup oturmuş olan kelimelerle resim çizeren şairin şiirlerinde, "dekor", "manzara" noksansızdır. Fotoğrafçı bakışı ve objektif duruşunu kendi iç duygularıyla ve ruhsal gelgitleriyle rengârenk eder doldurur. Uftıkların, ötekerin ötesinin misracısı ama kendi gönül fırçasını duyu paletinden ayırmayan tasvirci. Tasvirlerinde katı ve kalıplamış söylemler yerine, imge ile eylemi harmanlayıp özüne kendi can çiceğini diker. Yeni bir güneşin doğduğu yerde, ekmekle su gibi muhtaç olduğu sevgiyi arar, rüzgârı sustuğu, gölgenin avunduğu, aşk kırılıcının ocağı yaktığı susuzluk zamanlarını anlatır hep. Özellikle sisler şirinin baş tacıdır. Sisler dağılarından vadilere, oradan gözbebeklerine gelir oturruverir. Göklerin çümüşü kuşlar ve yıldızlar en çok bülutlara söyleşir onun misralarında. Geceler, sabahlar değişikçe başındaki firtinalar ve ruhundaki sancıları tasır dizelerine.

"Duygularım kalem, semalar kâğıt
Yıldızlar diyor ki; derdini dağıt
Her köşe başında sürerken ağit
Yapanlar dersini almyor Tanrı'm.

Başında firtına ruhunda sancı
Yıkılmış hanımların göç etmiş hancı
Hatırlalar suskun, sözler yabancıl
İnsanlıktan eser kalmyor Tanrı'm."

*

Dr. Nedim Uçar, Nevşehir'in Köşektaş Köyü doğumludur. Çoğu şair, doğduğu ve çocukluğunu geçirdiği coğrafyaya şiirler yazmış, unutmadığı hatırlarını misralarında yansıtmıştır. Şairimiz de "Köşektaş" başlıklı şiirinin ilk iki kitasında;

"Gündoğar Kaçıkaç'ın sisli başından
İlgit ilgit eser yelin Köşektaş.
Bozdağ sıyrınlırken boran, kışından,
Baş çataktan iner selin Köşektaş.

Kibleyi gösterir Kartal Kayası
Suvalgin vadisi elin ayası
Çanarhaç'ın yüzü kına boyası
Afirthık duvaklı gelin Köşektaş"

Demektedir. Şairimiz, Karacoglanca bir söylemle doğduğu köyü anlatmıştır. (Dört mevsimde dere, tepe sırları/ Ağacılarda yavru kuşlar seslenir/Otlaklarda koyun,kuzu beslenir/Bereket dağıtır elin Köşektaş) der. Üçkuyu Köprüsü, Körçeşme, Sivri, Bali Tepesi, Orta Çeşme, mahzun Fadik, Gölüpınar, aşmalı bağlar gibi köyünün nirengi noktalarında hasretle gezinir durur.

Dağlar ve sislerin şairi olan Dr. Nedim Uçar, köyünü anlattığı bu şiirinde de söze Bozdağı'dan ve sislerden başlamıştır. "Konuşur" başlıklı bir başka şiirinde şairimiz gene, (Senada bulutlar kanat gerince/ Dağlara sis çöker yeller konuşur) demiş, "Baba" şiirinde (Rüzgârda ağaçlar eğer basın/Bulutlar toprağa döker yaşamı). dedikten sonra, "Süphan Dağı"na da;

“Yürü be hey Şüphan Dağı
Koç yiğitler yola düştü
Düşman sarmış solu sağı
Yalın kılıç kola düştü.

Top gümbürder, tüfek patlar
Taş savrulur, kaya çatlar
Şaha kalkmış yağış atlар
Söz sırası nala düştü.

Sis bürümüş Ağrı Van'ı
Ahlat bekler kıril tan¹
Ak topraktan şehit kanı
Damla damla Göl'e düştü” diye seslenir gider
“Varsağica” yiğitlemesiyle. Semelerce Emniyet
Teşkilatının her türlü kademesinde görev yapmış olan
Şairimiz, yurt savunmasında ve huzurunda da önemli
vazifeler üstlendiği için, çok gezmiş, çok dolaşmış ve
ülkemizin meseleriyle çokça hasır nesir olmuştur. O,
nun “Gabardağı” na seslenişti bir başkadır. Gabar'a
şirinin bir kitasında der ki:

“Gabar Dağları’na yıldızlar iner
Barutun kokusu dallara siner
Dilerim Mevlâ'dan gözyaşı diner
Gözlerim öünü görmüyorum anne.”

*

Şairimiz anne ve babasına da şirler kaleme almıştır.
“Baba” başlıklı şiirinde;

“Geceler uykusuz, gündüz hastayım

Gözlerim görmüyör sanki pustayım
Sen gittin gidelik kara yastayım
Yokluğun içime simmilor baba,
Gözümün yaşları dinniyor baba.

.....

Rüzgârda ağaçlar eğer başını
Bulutlar toprağa döker yaşamı
Nedimî yeniler mezar taşı
Yokluğun içime simmilor baba,
Gözümün yaşları dinniyor baba.” Derken, “Annem”
şirinde ise;

.....

“Dokuz ay boyunca aynı bedende
Tanrı'nın nikmeti var idi sende
Gittiğin yerlerden hiç dönmesen de
Gönümün sultani fikri şahanem,
Canımdan bir parça sevgili annem.

.....

Adını andıkça sizliyor başım
Yüreğim yaralı dinnır gözyaşım
Yolumu gözlüyor bacım, kardeşim
Sen gittin gideli yastadır hanem,
Canımdan bir parça sevgili annem. Demektedir.

.....

Görildüğü gibi şairimiz çok kolay şiir söylemekte,
kafiyeleri ve uyakları kendi seyrine bırakıp, kökten ve
tam-tunç kafilerle manzumesini adeta nakışlamaktadır.

Fazlaca sanat yapma kaygısı tasımadan, şiirine sanatsal
imge ve iç girdapların yansımalarını koymadan, sular-
seller misali misralarını çagıldırmaktadır. Gelemeksel
Halk Edebiyatımızın “Ozanlık Geleneği” nin “KOŞMA”
türünü su gibi içmekte, ekmeğin gibi koklamaktadır.
Şairimizin saz çalıp calmadığını bilmiyorum, ama, bir
dağ yamacında, bir yeşil çimeler üstünde oturmuş
sazının telleri arasına yüreğini koymuş “aşık”larımızdan
hiçbir farkı yoktur. Hattâ, sazını unutmuş, kalemini saz
yapmış çağdaş Karacoglu'du diyebiliriz. Koşmalarında
redif öncesi uyak ile, Halil Soyuer, Cemal Safi,
Abdürrahim Karakoç üchlüsünün çizgisinde, Mehmet
Nacar, Şemseddin Dervişoğlu ve Barış Doğan ekseninde,
onlarla aynı yolun yolcusu bir şairdir diyebiliriz.

Şairimiz hurafler ve milleti yerinde saydırılan gelişmelere
karşıdır, aydınlık, çağdaş ve millet –memleket
sevdalısıdır. “Gün Bizim” şiirinin bir yerinde;

“Çağlar boyu bozulmadı özümüz
Hurafeden açılmadı gözümüz
Kendimize geçmez oldu sözümüz
Üç kitaya el uzatan dün bizim” diye seslenmiştir. V[”]
“Türkiye’m” şiirinin ilk üç kitasında;

“Her karış toprağın yoğunluluş kanla
Bağrında şehitler yatar Türkiye’m.
Bir zafer sonrası ağaran tan’la
Güneş özgür doğar, batar Türkiye’m.

Ay-yıldızlı bayrak göklerden inmez
Ulu camilerde ezanlar dinmez

Kahraman milletin cepheden dönmez
Düşmanı önüne katar Türkiye'm.

Engin denizlerin, yüce dağların
Yeşil yayaların, zümrüt bağların
Yığıtları destan yazan çağların
Tarihine işık tutar Türkiye'm." Diye güzel ülkemizin
kelimelerle resmini çizmektedir.
Ayrıca, 6'şar misralık kuplelerle dokuduğu "Şehidim"
başlıklı şiirinde şairimiz;

"Kuruyan bir ağaçta, yeşeren her yaprakta
Yürüdüğümüz yolda, bastığımız toprakta
Al bayrağın altında ağaran al şafakta
Vatan için can veren şehidimin kanı var.
Bu nasıl bir sevadır, bu nasıl imtihandır?
Şehit, bu toprak için toprağa düşen candır.

Edirne'nin sisinde, Ağrı'nın beyazında
Ege'nin baharında, Akdeniz'in yanında
Samsun'un güneşinde, Sivas'ın ayazzında
Vatan için can veren şehidimin kanı var.
Bu nasıl bir sevadır, bu nasıl imtihandır?
Şehitlerin her biri, ölümstüz kahramandır."

Diye seslenmektedir.

Orhan Saik Gökyay hocamız rahmetli "Bu Vatan Kimin"
şíirinde "Cepheden cepheye yol bulup koşan" diyordu.
Hepimizin aklımı, yüreğini dolduran ölümstüz seslenişinde
Orhan Saik Hocamız, aynı yahm kılıç ve memlekét
TÜRKÜSÜ ile dípdiri hafızalarımızda yaşamaktadır. Dr.
Nedim Uçar' da "Milletiz" şiirinde;

“Cepheden cepheye köprü kurarız
Düşeni kaldırır, yara sararız
Haklımlı yanında hakkı ararız
Haksızlığa karşı çıkan milletiz.

Bayrağın al rengi şehidin kamı,
Mavi gökyüzünün şanlı destanı
Can verip kurtardık biz bu vattan
Tan yerinden önce söken milletiz.

Bilgide, teknikte çağrı aşarız
Vatan için ölüm olsa koşarız
Biz özgür doğmuşuz özgür yaşarız
İnançla engeeli yikan milletiz.

.....” Diye seslenmektedir.

Hece’ nin usta şairi Dr. Nedim Uçar, 6+5 ve 7+7 nin tutkunudur. En çok 11 lik hece ile dokuduğu şiir halişinde, redif öncesi iç kafife ve uyak kullanmaktan hoşlanır. Normal “kosma” türünü bir adım ileri çekerek, “Türkü” veya “Şarkı” formatına getirmekte de ustadir. Nitekim 5 misralık, 6 misralık kuplelerle adeta bestelenmeye hazır, nakaratlarla da müzikalitesini içinde taşıyan eserlere imza atmaktadır. Onun bütün şiirlerinde en küçük bir zorlama ve aksayan bir misra veya kafife yapısı görmek mümkün değildir. Şiirleri baştan sona konu bütünlüğü içindedir ve uçlara doğru kaymazlar. Anlaşıılır ve herkesin rahatlıkla okuyup fazla zaman kaybetmeden anında etkilenip anladığı sözlerle şiirini naklılamıştır. Son zamanlarda, şirlerinin altına şiirin

kaleme alındığı yılı ve yeri de belirtlen şair, ömür kervanının nereelerden geçtiğinin ipuçlarını da bizlere – okuyucularına vermektedir.

Bulutların, sislerin ve nisan ayının şairi Dr. Nedim Uçar. Güzel dilimiz Türkçe’ nin harika mimarlarından. “Gülüm” diye seslendiği sevdığının avcunda aysişimi dinlendirir. Hüzünleri denize atan, dalgaları mutluluğa katın, sevgisini çičeklerle donatan bir ozandır. “Gelirken yanında bahan getir/Sıcak bir gülüslé hasretti bitir/Aşığın ömrünü gurbet tüketir/Senin yerin artık burası sevdigim” dediği sevgilisinedir çağruları, candan seslenişleri hep. “Bir yaqmura bir de sana tutuldum” diye canhurası feryatlarım dillendirdiği sevda şiirleri, sevenlerimin hattura defterlerimin baş köşelerini süsleyecek nitelikte ve güzelliğindedir.

Şairimiz Dr. Nedim Uçar’ a şirsel yolculuğunda nice 50-70 ve yüz yollar dileriz. Yüregi gümbürdedikçe yazmasını ve Türk şiirinin nazlı göğsünü ve gözbebeklerini şıırsız bırakmamasını temenni ederiz.

KÜLTÜR VE SANATIN SEVDALISI

MÜMÜN ULUÇ

Mustafa CEYLAN

Nihayet, kesesini doldurmaya ve milletin sırtından para kazanmaya niyetli olmayan bir kültür elçisi, bir sanat sevdalısı, bir koca yüreke rastladım.

Çok şükür! Bu kültür ve sanat savdalısı, Kapadokya turkunu abide şahsiyetin adı Mümün Uluç...

Ne yer, ne içer, ne zaman uyar, ne zaman dinlenir ve ne zaman düş kurar bilemem. Bildiğim şu ki, O' nu çok kısa zaman içinde tandım ve hayran kaldım.

Muhitesem bir yüreğe ve enerji santrali bir kişisel dinamizme sahip olan Kapadokya Delisi Mümün Uluç, Nevşehir dedikçe, kültür sanat ve Anadolu dedikçe

gözleri pırıl pırıl parlayan birisi. Önce “Ben” demeyen, “önce vatan önce kültür ve sanat diyen, biz diyen” bir kişilik. Enaniyet ve ene-ben gömleğini sırtına giymeyip, biz düsturundan hız ve ilham alan mümtaz bir şahsiyet.

Güleryüzlü, sıcak, candan, samimi, dost ve terütaze bir memlekett sevdalısı. Bozulmamış yayla yelenin seriliği, arı su, duru süüt aklığında bir safiyet ve masumiyet. İlk bakışta, asla negatif enerji yansıtmayan, tebesümü ile hoşgörü ve ilman – bulutsu sözleri ve baksıyla karşısındaki insanları bir muknatis gibi kendine bağlayan kıymetli bir zat-ı muhterem. Güzelden yana, iyiden ve faydalıdan yana ter akıtan, yorulmak nedir bilmeyen, asla ve asla “bana ne” ci olmayan bir külthür büyüğelçisi. Kapadokya gökleri kadar anlam yükü, Göreme ve Ürgüp çeşmeleri kadar tarihin içinde akan, sonra gelip cümle gönüllerde taht kuran bir dernek başkanı.

Saniyeler mesabesindeki zaman dilimlerinde 5070 yıllık bir ömür masalını özetalıyor, ekip bükmeden, aynadaki çağlayanlar dilini kullanan, sanat yaparken sanatsızlığa kaymayan, anlamsızlığa sırta dönüp Anadolu dili, Yunus gönlüyle kendini ve projelerini anlativeren bir hatip.

Bir yıl içinde şunları şunları yaptık derken ve eline aldığı kitapları göstererek işte bunları biz yayınladık derken, bir imkânsızı başardığım ve bir rekora imza attığını da bilmeyip, çabasını zirvelere çekarmak isteyen bir gurbet iklimi.

Mümün Uluç dostun işe veya komşun işe, kesinlikle yolda kalmazsan. Hele hele omurla aynı hedefe kenetlendi isen, hedefine herkesten ve planlanan zamandan evvel varırsın. Yüzme bilmiyorum diye okyanus dalgalarından, hayatın, olayların ve zamanın engel ve gelgitlerinden korkmana, tasa çekmene gerek yok. Çünkü yanı başındaki nefes, semi senden iyi bilen ve azim, irade, çaba, gayret, başarı diyen bitimsiz bir nefestir. Yüce Mevlâ'nın verdiği nefesi, zamanı ve anı kendine değil, dost ve dostlarına sebil eden birisidir.

Eski bir "demiryolcu mühendisim" ben. Demiryollarında değişmeyen bazı kurallar vardır. Hani, istasyonda tren durur ve tam kalkmadan önce, tek bir düdük öter ve tren kalkar ya; hah, bizim Mümün Uluç da o. Demiryollarında tek düdük iieri demektir. Çift düdük ise geri demektir. Tek düdük ottüren ve daima ileriye giden bir lokomotif düşündür. Söyleden devasa, güçlü, muhteşem bir lokomotif ki arkasına yüzlerce vagondan oluşan bir katarı taksanız en dik yokuşlardan bile rahatlıkla geçer gider. Bizim Mümün Uluç o lokomotiftir işte. Arkasına taktığı şair ve yazarlardan kurulu, basın ve medya orduşundan teşekkür etmiş vagonlarla oluşan katarı, hızlı, seri ve kazasız — belasız, eğlendir-dinlendir, güdüre-düşündüre hedfilienen yere çekip götüren lokomotiftir.

Gene demiryolculukta bir terim daha vardır ki o da "ranfor" dur. Ranfor, destek, ek lokomotif demektir. Katar uzun ve ağır ise, bazı dik ve yokuş yolları öndeği lokomotif çekemiyor ise, ya öndeki lokomotifin önüne ilave lokomotif takılır ki ona önden ranforlu demir, veya katarın en arkasındaki vagona bir lokomotif takılır ki,

katarı yoktu arkadan itekleyerek o yokuş-bayır yoldan selametle geçişini sağlar. İşte bizim Mümün Uluç lokomotifi,ardındaki katar ne kadar ağır, yüklü ve uzun olsun, asla ve asla ranfora-desteğe ihtiyaç bulummayan bir lokomotiftir.

O çeker yükü. Sanatın yükü, kültürün çilesi onun omuzlarında çičekler kadar hoş ve güzel durur.

Bence, Mümün Uluç, Kapadokya Güneşleri'nin işi ve ışık yayarak bütün memleketi, bütün dünyayı, bugünü ve gelecek nesilleri aydınlatmaları için eşi bir daha bulunmaz bir günesseverdir. Güneşsever Mümün, gurbetin kahramı çeker, ama, beyaz atlar ülkesinin havasıyla da kendi iç girdapları enerjile doldurur. Yeri gelir kurlur, camı sıkılır, ancak, onu dışarıya yansıtmaaz. Gömer içine olumsuzlukları. İyisi dışınadır Uluç'un...

*

Mümün Uluç'ın Başkanlığını yaptığı Kapadokya Kültür Derneği, 2006 yılında Almanya'nın Mülheim an der Ruhr şehrinde kurulmuş. Bugün, batı ile Anadolu arasında "kültür köprüsü" nü başarılı bir şekilde kurmuş olan bu dernek, sahasında tek ve lider bir dernektir.

Nitekim, Uluç bir yazısında;

“Kapadokya Kültür Derneği hem Avrupa'da yaşayan Nevşehirliyi, Kapadokya Bölgesini, Türkiye'ye 'mizin kültürel gelişmelerini örgütlemeye ve desteklemeye çalışı', hem de buradaki insanların Türkiye ile

bağlarını güçlendirecek özellikle genç kuşağın anayurt ile ilgili duygularını geliştirecek canlandırmasını hedefledi.

Bütün zorluklara rağmen Kapadokya Kültür Derneği dört yıl içinde büyük programlar gerçekleştirdi. Dernek, çeşitli sanat etkinlikleri çerçevesinde, fotoğraf sergileri, el, ebru ve hat sanatı örnekleri, semazen ve folklor gösterileri, defileler, sinema ve sinevizyon gösterileri, folklor, şiir yarışma ve şölenleri düzenlendi. Her vesilede yörenin mutfağına, mahalli gelenek ve göreneklerini Avrupalılar 50.000 adet basılmaya başlayan Kapadokya tanıtım kitabı ile tanıtmaya çalıştı. Bütün bunların yanı sıra geziler, futbol turnuvaları, gençlere yönelik çeşitli sportif faaliyetlerle, Kapadokya Kültür Derneği hem kendi faaliyet alanını genişletti hem de Türk konsoloslukları, Nevşehir Valiliği, diğer sivil toplum kuruluşları ile ortak çalışmalarını başarı ile yürüttü.” Demektedir.

*

Mümin Üluc, Kapadokya için zaman ve mekân sınırlarını dümdüz eden bir organizatör. Rekorların adamı o. O' nun başında bulunduğu Dernek, tüm yönetim kurulu üyeleriyle tek vücut haline gelmiş, el ele, gönüller gönüle vererek Avrupa'da ve ülkemizde eşî ve benzeri görmemiş çok başarılı aktivitelere imza atmaya devam etmektedir.

Faaliyet alan, mekân olarak, geniş halk kitlelerini içine alan büyük salonlardan, alış veriş merkezlerine varıncaya deðin her fırsatı değerlendirmektedir.

Dernek bir yayynnnda “Rekorlarmız” başlığı ile 19 maddelik bir liste sunmuş, ona göz attan geçmeyelim:

Diyor ki:

1-Almanya’da en dikkat çekici bölgelerde etkinlikler yapıyoruz.

a-Alışveriş merkezi

b-Almanya’nn en büyük modern bankalarında

c-Fuar alanunda

d-Almanya’nn ilk Türk Alman Ticaret ve Kültür Fuarı gibi.

2-Banka hesap bilançolarına Kapadokya tanıtlıyor diye yazdırarak yüzbinlerce insana Türkiye’yi tanıttık.

3-41 Dernek başkanını bir araya getinerek bir restoranında 200 davetiye iftar yemeği verdik.

4-Etkinliklerimizde bir defada 15 Basın kuruluşumuzu bir araya getirdik.

5-Programlarımızın 25 ine valimiz, Milletvekillерimiz, kaymakamlarımız, Belediye Başkanımız katıldılar.

6-Expo Turkey fuarında Nevşehir valimizin programdaki konuşması 357 basın kuruluşu, Expo Turkey vasıtası ile tanıtıcı haber olarak yayınlanması sağlanmıştır.

a-Expo Turkey fuarında Derneği TUDEB ile birlikte 9 folklor ekibini bir araya getirdi.

7-Milli Eğitim Müdürimiz Harun Fatsa için Almanya'da 4 Belediyeden randevu alarak Nevşehir'deki eğitimin başarısını anlattık.

8-6 günde 51 okul, kurum, belediye vs. ziyaret ederek büyük bir rekora imza attık ve Nevşehir'in eğitimdeki başarısını tanıttık.

9-Hollanda'nın en büyük Kültür Fuarına Multifestijn'e Almanya'dan sadece biz 4 yıl üst üste katıldık.

10-50.000 Kapadokya(Nevşehir)tanıtım kitabının bütün masraflarını dermeğimiz tarafından karşılayarak basırmaya başladık ve ücretsiz olarak en iyi bir şekilde dağıtıyoruz.

11-4 yılda 38 büyük kültür, sanat, tanıtım ve diyalog etkinlikleri(haftaları) gerçekleştirdik ve yüzmiyoplarca ziyaretçi ve izleyiciye ulaştık.

12-Tanıtımın yanında eğitime, spora, yardımlaşmaya da destek sağladık.

13-Programlara girişlerinde ziyaretçilerimizden ücret talep etmedik.

14-18 Tv programı hazırlayarak Nevşehir'i uluslararası platformlarda tanıttık.

15-Avrupa'nın 3 ülkesinde 6 bölgesinde Avrupalı Türkler Türk Dünyası ile buluşuyor adı altında Siir SÖLENİ ni gerçekleştirdik.

16-11-12.2009 ile 04.01.2010 tarihleri arasında Şair-Yazar Sabit İnce ve Yazar-Şair Nedim Uçar ile birlikte 20 günde 23 Kültür programı gerçekleştirecek Avrupa'da büyük bir rekora ulaştık.

17-250 folklor öğrencimiz ile aynı kuyafet ve müzik esliğinde bir Folklor Şöleni gerçekleştirdik.

18-Kapadokya bölgemizi Avrupa'da 1.200.000 görme engelliye tanıtım için Mülheim belediyesi personeli ile ortak bir çalışma gerçekleştirdik.

19-2010 yılında Türkiye ve Avrupa'da 6 bölgede Şiir şölenleri gerçekleştireceğiz.

*

İşte görüyorsunuz. Bütün bunlar Mümün Uluç ve ekibinin yaptıklarının sadece bir özeti. O sebeple bunlar dikkate alındığında, benim Mümün Uluç'a rekorların adamı, dernek başkanlıklarının lideri, kültürün ve sanatın yılmaz önderi demem daha iyi anlaşılacaktır.

*

Dediğim gibi, Mümün Uluç'u dünyı, bugünü ve geleceği ile aile ve yakın çevresi ile dahi tanıtmıyorum. Nerde yaşar, ne düşünür, düşlerinde ne var, ne işle mesgul onu dahi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu enerji santrali, bu lider lokomotif insanların başarıları, gayretleri ve insan sevgisi, yurt sevgisidir. Kapadokya sevdasıdır. Kültüre ve sanata adamış koca yüregidir. İnsallah onu tanıkça, bu

kanaat ve düşüncelerim daha bir pekişecik ve daha bir detaylanacaktır. Dilerim her yörenin, her ilin bir Mümin Üluç'u olsun!

Yolun açık olsun Başkan...

Yürü, koş, terle, sanat ve kültür ışığın parlaklıça içimizin balkonlarında memleket çiçekleri açacaktır. Semin kadronda yer alanlar, senin çizgine takılanlar, bir Kapadokya Günüşi olarak senin ışığından yürüyenler yolda kalmayacaklar ve geleceğe kalacak önemli eserlere mühürlerini vuracaklardır, buna inanyorum, bunu söylüyorum...

Antalya'dan Almanya'ya sana ve ekbine selâmlar ve saygılar gönderiyorum...

KAPADOKYA

Övün Kapadokya övünsen yeri
Dikenler içinde güle benzersin.
Görmedim benzerin yillardan beri
Duaya yükselen ele benzersin.

Her ne yana baksam ayrı güzellik
Gözüm görmez senden gayrı güzellik
Kalır mı görenin hayatı Güzellik?
Her an özlenilen yola benzersin.

Aşmalı Konak'tan bir kız bakıyor
Peri Kızı derler yürek yakıyor
Ayaklarım geri geri çekiyor
Kara sevda denen hâl/e benzersin.

Dünyayı dolasın bezden bebeğin
Ekmek tasır eve günde kaç ögün
Sürecek bu sefer sonsuza degin
Sanatlar içinde dal/a benzersin.

Bir sır diyeceğim ellere dème
İlan-ı aşkındır cümle âleme
Bir koku yayılır güzel ülkem
Dalga dalga esen yele benzersin.

Gelin mi demeli uç güzeline?
Direnir kışına, akan seline
Şöyle bir uzaktan baktım haline

Haklıtan iltimaslı ele benzersin

Zübeyde Gökbülüt
30. 10. 2009 -Kırşehir

KAPADOKYA'DA GEZERSEN (gülce-buluşma)

Doğa harikası denince,
Mavi ve yeşil değilmiş tek şart, gelin de
görün!
Boz kayadan da cennet olurmuş meğer
İlginizi bu yana da döndürün!

Hayretten dalarsınız, dönmek ne mümkün geri
Avanos, Göreme, Türküp çekim alanı sanki
Fantastik yaşam ığın biçilmiş kaftan
Öyle bir manzara ki dantel oyası gibi

Coğrafya gergefinde medeniyet ocağı
Sevda ile dokunmuş Anadolu Toprağı
Müstesna bir güzellik, hayranlığa müptela
Nazlı ve zarif diyar, büyülü Kapadokya!

Etilerden Selçuklu'ya, Osmanlı'ya
Ne ararsan bulursun tarin desen bir başka
Adım başı iz tasır toprağı baştanbaşa
Yücelmiş ruhlar yatar elleri hep duada

Olmasa da mavi deniz, yeşil nehir
Kirağ toprakta esen rüzgârları pek mährir
Kayalardan damlıyor rüzgarın alın teri
Ruhları efsunluyor her kapıda bir peri

Boz rengine değince güneşin ilk ışığı
Gülümser gülmüşsetir, cezp ederek aşığı

Ustasında bin hüner, tek maddesi ham kaya
Her karıştı şaheser doğuran Kapadokya

Essiz Anadolu'na yakışıyor bu ahenk
Benzeri görülmemiş Yeryüzünde tek örnek
Turizmin cennetinde en nadide bir köşe
Selamlıyor sizleri rüya şehri rengarenk

Asma dallarından kara üzüm habbesi
Sunarken sıfıllı lezzetini
Seni saran hava, öyle hoş ve latif ki!
Kloş etek giymis dağlarıyla taşları
Saygı duruşunda sanki perili bacaları

Kanadını takarak
Uç üzerinde uç bırakaz!
Titresin bırakık yüreğin,
Göklere vuruncaya degin
Dehşetten gözlerin açılacak
Yeryüzünde sergi var sanılacak...!

02.10.2010-İstanbul
Asuman Soydan Atasayar

